

De lijdens van morgen

ONDERWIJS

Ook ijkingsproeven
voor rechten?

INTERNATIONAAL

Geen garanties voor
Erasmus naar het VK

NAVRAAG MET THOMAS HUYGHE

'Temptation Island
is gewoon bagger'

In deze editie

INTERVIEW: STEVEN EGGERMONT

DOSSIER: GEVOLGEN IN VLAANDEREN VAN DE BREXITBESOGNES

‘Sociale wetenschappers zitten mee aan de knoppen’

PAS VERKOZEN DECAAN TOONT AMBITIE — 7-8

Eén topuniversiteit in Europa?

KU LEUVEN NEEMT VOORTREKKERSROL — 14

onderwijs > Iedereen aan de ijkingsproef — 5-6

internationaal > Kunnen we nog op Erasmus naar het VK? — 10-11

internationaal > Interview Europarlementslid Packet — 12-13

sociaal > Ook God woont in Leuven: protestantisme — 18-19

internationaal > Onderzoekers naar Antarctica — 23

student > De nieuwe schepen van studentenzaken — 24-25

student > Is het leven leuker met een extra partner? — 28-30

strip — 27

beeldreeks — 20-21

cultip — 29-30

onderhond — 31

KU Leuven — 36-37

‘Als ik morgen dood ben, hebben jullie een scoop’

Tijd voor een CO2-taks

Holger Willems pleit voor meer klimaatmaatregelen — 15

Moeten we blij zijn met activerende werkvormen?

Twee Vetoschrijvers gaan de strijd aan — 16

Uitgesteld genot is geen kwaad

Jef Cauwenberghs is bezorgd om het verdwijnend geduld — 17

EDITORIAAL

Klimaatfatalisme

Hoe je het ook draait of keert, wij studenten hebben teleurgesteld. Je hoort leeftijdsgenoten wel eens met enige jaloezie zeggen dat wij vijf jaar geleden ook al hadden kunnen spijbelen voor het klimaat. ‘Dat we toen niet op dat idee gekomen zijn!’ En toen de studenten na de lesvrije week de klimaatbetogingen kwamen steunen, viel de opkomst al bij al karig uit.

Je zou daaruit kunnen besluiten dat de universiteit onze naïviteit enigszins heeft stukgemaakt. Dat zou een spijtige zaak zijn. Uiteraard bekijken Anuna en co de zaken nogal zwart-wit, en is het de taak van de universiteit om verder te kijken. Maar bij al te veel academici leidt dat tot een specifiek soort fatalisme. We gebruiken het argument dat wij wel weten dat het allemaal zo eenvoudig niet is als een excuus om niet te gaan betogen, en om vanuit onze zetel smalend te doen over de klimaatspijbelers. Dat gaat echter niet op. Het is nu eenmaal een spijtige wetmatigheid in de politiek dat een zekere mate van naïviteit nodig is om maatschappelijke verontwaardiging brandende te houden. De wereld is complex, en we zullen ze nooit volledig begrijpen. Maar dat mag ons niet belemmeren ergens in te geloven en daarvoor te vechten.

De complexiteit mag ons niet weerhouden ergens voor te vechten

De ecologische crisis is ook geen louter probleem van kennis en technologie; het is tegelijk een psychologische crisis, één van het verstand. Gaandeweg is de mens zijn verwondering over de natuur verloren. Nochtans - lees Darwin er op na - is de natuur een motor van creativiteit en innovatie die de mens nooit zal kunnen evenaren. Toegegeven, de natuur heeft meer tijd gehad dan wij, maar als je het met voldoende aandacht bekijkt: elk radertje in het geheel, van de oudste bomen tot het kleinste insect, klopt. En de natuur is nu eenmaal het begin- en het eindpunt van de mensheid. De natuur heeft ons gemaakt, en aan het einde komt zij ons halen. We kunnen er dus maar beter zuinig mee omspringen, ook al begrijpen we er niet veel van.

Verwondering is een zeldzaam goed, en raakt wel eens ondergesneeuwd door de academische sleur. Ondergetekende studeert ecologie en heeft het voorrecht hele dagen de wondere natuur te bestuderen. Toch zit je tijdens de examenperiode te vloeken en te puffen op al die soorten en ecosystemen. Ik betrapte mezelf erop dat ik overdag vol frustratie en vervinging hetzelfde aan het blokken was als waar ik 's avonds vol fascinatie documentaires over keek. De inconsistentie van het studentenbestaan - en dezelfde reden overigens waarom spijbelen niet hetzelfde is als les krijgen over het klimaat. Verwondering stelt je in staat van de dingen te genieten, nog voor je ze begrijpt. En dat, vrienden, kenmerkt een echte wetenschapper. Afpraak volgende donderdag in Brussel! ☺

Vincent Cuypers is redacteur Opinie. Het editoriaal wordt gedragen door de voltallige redactie. veto — 3

CARTOON VAN DE WEEK

door [Ruben Algoet](#)

Ook ijkingsproeven voor rechten?

Woensdag werd een evaluatierapport van de verplichte ijkingsstoets gepubliceerd en een verbreding naar de sociale wetenschappen lonkt. Al is dat daar minder evident dan bij technische opleidingen.

door [Vinsent Nollet](#) en [Tijs Keukeleire](#)

Op dinsdag publiceerde onderwijsminister Hilde Crevits (CD&V) een rapport over de ijkingsstoets burgerlijk ingenieur(-architect), die sinds dit academiejaar verplicht is. Uit het rapport valt onder meer af te leiden dat hoge scores samenhangen met een hoge kans op studiesucces.

Daarnaast werd ook duidelijk dat meisjes met een laag resultaat meer worden afgeschrikt om zich in te schrijven dan jongens met een laag resultaat. Studenten met een kwetsbare achtergrond bleken dan weer niet anders te presteren dan hun medestudenten.

In het rapport stond ook dat de helft van de gebuisden toch een diploma haalt, wat de voorspellingswaarde van de test verlaagt. Rector Luc Sels benadert het echter op een andere manier: 'Dat elke student die geen tien haalt op de ijkingsstoets correct concludeert dat hij in de opleiding een tandje bij moet steken – en zo toch slaagt, dat is voor mij het gewenste effect.'

Volgende in de rij: rechten

De resultaten van het rapport vormen een argument voor een verdere uitbreiding van de verplichte, niet-bindende ijkingsstoets. Vanaf volgend jaar komt er zo'n proef voor de opleiding diergeneeskunde. Eind januari raakte bekend dat de opleidingen bio- en industrieel ingenieur hoogstwaarschijnlijk ook een verplichte ijkingsproef krijgen vanaf 2020-2021.

Er wordt ook al een tijd aangegeven dat een verbreding naar opleidingen uit de sociale wetenschappen de volgende stap zal zijn, en het ziet er naar uit dat de opleiding rechten de spits mag afbijten. Minister Crevits zei woensdag in het Vlaams Parlement dat er wordt gevraagd het voortraject te doen voor de opleiding.

Voor de opleiding rechten ligt het aantal studenten dat aan de KU Leuven moet stoppen met

een opleiding als gevolg van de 30% CSE maatregel veruit het hoogst. Bijna 1 op 3 studenten moet zich heroriënteren. Bij de andere opleidingen in de humane wetenschappen liggen de percentages ook beduidend hoger dan voor opleidingen binnen de meer positieve/technische wetenschappen. Op theologie na liggen ze allemaal (net) boven het universiteitsbrede percentage (17,8%).

Een uitbreiding naar de sociale wetenschappen is hoe dan ook niet voor morgen. De bestaande ijkingsproeven voor wetenschappelijke en economische richtingen enten zich sterk op een meting van analytisch en wiskundig inzicht. Dit sluit ook goed aan bij de vereisten van de opleiding. 'Bij rechtsgeleerdheid zijn er vanzelfsprekend ook indicatoren', zegt rector Sels. 'Maar het wordt nog een hele opgave om een ijkingsproef in deze en andere disciplines te ontwikkelen en te valideren. Het is de bedoeling om naar een model te gaan dat een behoorlijke correlatie met slaagcijfers oplevert.'

'Om een boutade te gebruiken: als je een 100% representatieve ijkingsstoets zou maken, kan je iedereen die de ijkingsstoets haalt meteen een diploma geven'

[Jasper Daniels](#), *onderwijsvertegenwoordiger VTK*

Bij de uitbreiding naar andere opleidingen zal snel blijken dat de ijkingsstoets voor burgerlijk ingenieur(-architect) de best mogelijke correlatie geeft, denkt de Hasseltse rector Luc De Schepper.

'Die in essentie wiskundige voorkennis is het alereenvoudigste om te testen. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat de correlatie bij andere opleidingen nog lager zal liggen dan de 0,5 (*met 0 als niet correlerend en 1 als perfect correlerend, red.*) bij deze ijkingsstoets en dat dus het voorspellende karakter nog beperkter zal worden dan het nu al is.'

Bindende toelatingsproeven?

De grote focus vanuit de politiek op een uitbreiding van verplichte, niet-bindende toelatingsproeven heeft alles te maken met de lage slaagcijfers en grote studieduurverlenging in het hoger onderwijs. Een grotere nadruk op oriëntering van toekomstige studenten en de piste om de niet-bindende toelatingsproeven verder uit te rollen werd ook in het regeerakkoord opgenomen.

Het voorbije academiejaar moest 17,8% van de studenten aan de KU Leuven zich heroriënteren als gevolg van de 30% CSE maatregel. Uit cijfers van studenten die gestart zijn in academiejaar 2013-2014 bleek ook dat slechts 51% een bachelordiploma behaalde na een periode van maximaal vijf jaar. 49% viel gedurende die periode uit of koos en andere studierichting. De universiteit vormt hiermee ook geen uitzondering ten aanzien van andere Vlaamse universiteiten. In het verleden bleek al dat aan de KU Leuven nog vaker het bachelordiploma werd behaald dan aan andere universiteiten.

Eensgezindheid over de uitbreiding van de proeven en de effecten was lang niet evident binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR), bovendien is er nog steeds discussie over de interpretatie van de cijfers. Waar uit het rapport blijkt dat de ijkingsstoets burgerlijk ingenieur een goede indicatie is van nodige startcompetenties en dat hoge scores samenhangen met hoge kans op succes in de opleiding, blijkt ook dat 49% van de gebuisde studenten toch slaagt voor de opleiding na drie (28%) of vier (21%) jaar.

Ook financiering is een heikel punt. 'De

universiteiten zijn vragende partij voor duidelijke financiële ondersteuning voor de ijkingsproeven', zegt Sels. 'Maar vanuit de overheid was er ook twijfel. Gezien sommige universiteiten niet verder wilden met de uitbreiding van het ijkingsverhaal, waarom zou ze het dan financieren.'

Om uit die impasse te raken zullen de universiteiten nu werk maken van onderzoek naar uitbreidingsmogelijkheden en een effectieve uitbreiding naar diergeneeskunde en andere ingenieursopleidingen. Vanuit de overheid komt daarvoor een financieel kader.

Sels: 'Als we die stap nu niet zetten, zal de druk vanuit verschillende partijen toenemen om naar bindende proeven te gaan. Dat willen we misschien liever niet. We willen daarom de piste van de ijkingsproeven blijven volgen. Maar we moeten ook meer doen om de slaagcijfers in het eerste jaar te verbeteren, onder meer met aangepaste begeleiding. We moeten dringend tot actie overgaan.'

'De correlatiecoëfficiënt bij de proeven ligt gewoon te laag', stelt De Schepper dan weer. 'Die zwakte om te voorspellen is de reden waarom men de proef niet bindend zou mogen maken, want dan missen we veel profielen die we nodig hebben.'

In de communicatie over het rapport benadrukte Crevits vorige week het voorspellende karakter van de ijkingsproef, maar de proef moet volgens de minister en het onderwijsveld vooral toekomstige studenten een spiegel voorhouden over startcompetenties en werkpunten.

Ook coalitiepartner N-VA wil die lijn bewandelen en stelt dat een eventueel debat over het bindend maken van de proeven nu niet aan de orde is. 'Het voornaamste is het in kaart brengen van startcompetenties en slaagkansen', stelt Koen Daniëls, Vlaams volksvertegenwoordiger (N-VA). De partij wil de verplichte niet-bindende toelatingsproef inbedden in een traject waar ook de resultaten en het advies van het secundair onderwijs deel van uitmaken, samen met de resultaten van oriëntatieproef Columbus. 'Op die manier kunnen we studenten en hun ouders, die veelal instaan voor de financiering, adviseren over de mate waarin ze beschikken over de nodige startcompetenties en daarmee gelinkt hun slaagkansen. 'Studenten en instellingen hoger onderwijs kunnen daarop ook hun extra inzet of bijlessen afstemmen, wat de studenten ook aangaven in het onderzoek', sluit Daniëls af.

Studentenvertegenwoordigers

VTK, de studentenvereniging burgerlijk ingenieur(-architect) van de KU Leuven, is alvast geen voorstander van bindende toelatingsproeven. 'Zeker omdat al minstens 40% van de gebuïden toch slaagt. Er zal altijd een foutenmarge zijn die je onterecht de toegang tot het hoger onderwijs zal weigeren', zegt Jasper Daniels, groepscoördinator Onderwijs. 'Om een boutade te gebruiken: als je een 100% representatieve ijkingsstoets zou maken, kan je iedereen die de ijkingsstoets haalt meteen een diploma geven.'

Ook de Vlaamse Vereniging van Studenten

'De correlatie bij andere opleidingen zal nog lager liggen dan de 0,5 bij deze ijkingsstoets en het voorspellende karakter zal nog beperkter worden dan het nu al is'

Luc De Schepper, rector UHasselt

kant zich sterk tegen de introductie van nieuwe verplichte niet-bindende toelatingsproeven 'alvorens er een grondige evaluatie komt van de huidige instrumenten'. De organisatie verzet zich niet tegen de ijkingsproeven an sich, maar stelt wel enkele kritische voorwaarden voorop vooraleer de afname verplicht kan worden.

Ondervoorzitter Dylan Couck: 'Het is duidelijk dat er binnen de VLIR discussie bestaat over de interpretatie van de cijfers. Het is in het belang van de studenten dat daar duidelijkheid komt. We kunnen niet aan de slag gaan met instrumenten waarvan de validiteit in vraag kan worden gesteld. Er moet eerst meer zekerheid komen.'

© Kaylan Saro

Is Veto op jouw lijf geschreven?

Wij zoeken
schrijvers, fotografen, cartoonisten, vormgevers, grappenmakers...

Kennismakingsavonden : dinsdag 26 en woensdag 27 februari om 20u
Open redactievergaderingen: elke vrijdag om 16u
Adres: 's-Meiersstraat 5

‘We praten onszelf als academici een identiteitscrisis aan’

De Parkstraat heeft een nieuwe ‘eindbaas’. Communicatiewetenschapper Steven Eggermont mag zich de komende vier jaar decaan van de faculteit Sociale Wetenschappen noemen.

door [Jef Cauwenberghs](#) en [Anouk Torbeyns](#)

‘Eigenlijk beginnen die vier jaar pas in augustus’, geeft Eggermont grif toe. Toch heeft de professor media-effecten zich het zonlichtrijke kantoor op de eerste verdieping van de campus Parkstraat al helemaal eigen gemaakt. Van november tot Nieuwjaar als vervanger van Bart Kerremans. Vanaf januari als democratisch verkozen decaan. Het blijft af en toe nog wat puzzelen voor de communicatiewetenschapper die nu ook zijn weg moet vinden in disciplines als antropologie of internationale politiek. Maar dat zijn faculteit meespeelt op niveau, daar is Eggermont rotsvast van overtuigd.

Laten we lekker provocatief beginnen: u bent kersvers decaan van de faculteit Sociale Wetenschappen. Welk economisch nut heeft die faculteit?

Eggermont: ‘Dat is inderdaad een provocatieve vraag (*lacht*). Maar ook niet zo’n moeilijke. Er zijn op dit moment wellicht geen uitdagingen die niet op een of andere manier vragen om een analytische kijk op hoe de wereld in elkaar zit. Daarvoor heb je onze inzichten nodig. Om

het ook wat provocatief te stellen: mensen die technologisch beslagen op het ijs komen zijn belangrijk, maar zij die beslissingen nemen omtrent de implementatie van al die kennis zijn vaak mensen met een achtergrond in de humane wetenschappen. Sociale wetenschappers zitten mee aan de knoppen.’

‘Het gevoel leeft dat als je niet gezien wordt, je niet relevant bent’

Sommige studenten op deze faculteit verzuchten dat ze te academisch geschoold zijn en daardoor onvoorbereid op de arbeidsmarkt terecht komen.

‘Dat is zeker geen irrelevante opmerking. Maar laat me zeggen dat studenten die tien tot vijftien jaar geleden zijn afgestudeerd daar anders over denken. De theoretische grondslagen die zijn meegegeven klinken bij afstuderen vaak nog abstract maar blijken later wel relevant. We moeten

proberen dat besef sneller te laten komen. De bedrijven en instellingen waar onze studenten stage lopen, bevestigen dat onze stagiaires vaak met een heel scherpe blik problemen benaderen, maar dat ze dit zelf vaak niet goed beseffen. We moeten onze studenten dat duidelijker maken.’

De KU Leuven is een universiteit die hoog scoort in de rankings. Maar dan zijn het wel de technologische faculteiten die de pluimen op hun hoed steken.

‘Ik ben even ambitieus met deze faculteit. Stilstaan is achteruitgaan. Het is trouwens een misvatting dat de humane wetenschappen een lagere ranking zouden hebben dan de andere groepen. En ook binnen de faculteit doen de disciplines het erg goed.’

Huidig rector Luc Sels stelde twee jaar geleden in Veto dat de faculteiten nog te vaak eigengereide eilandjes binnen de universiteit zijn. Is dat iets dat u ook merkt?

‘Het blijft een evenwichtsoefening tussen centraal en decentraal bestuur waar ik geen sluitend antwoord op heb. De nieuwe wind die een rector doet waaien, vaart soms inderdaad gewoon als

een schip voorbij zo'n eilandje. Je ziet op het bovenfacultaire niveau bepaalde verwachtingen, maar de mate waarin je die als faculteit oppakt, durft weleens verschillen. In die variëteit zit een rijkdom maar ze heeft wellicht ook een prijs.'

Is er eigenlijk wel voldoende interfacultaire uitwisseling?

'Misschien niet. Het zou gezond zijn mocht een goede praktijk uit faculteit A snel op de radar komen van faculteit B en C. Dat is net iets waar ik als kersverse decaan mee bezig ben – oppikken hoe men het elders aanpakt. Het zou zomaar kunnen dat wij met een probleem kampen waarvoor een faculteit honderd meter verderop een oplossing heeft.'

'Sociale wetenschappers zitten mee aan de knoppen'

Welke werkpunten liggen er binnen de faculteit nog op tafel?

'Om relevant te blijven voor de maatschappelijke uitdagingen van vandaag, en dat zijn we, moeten we de ontwikkelingen kort op de huid zitten. Dit vraagt meer dan ooit een versterkte interdisciplinaire insteek. Ook moeten we werk maken van een zorgzamer personeelsbeleid. Het blijft bijvoorbeeld nog te moeilijk voor een jonge prof om ouderschapsverlof aan te vragen.'

'Je kunt dan wel een vaccin hebben, maar wat als de samenleving het niet wil nemen? Op dat moment heb je nood aan maatschappijwetenschappers'

Over die relevantie in het debat: spreken we dan over open brieven door academici zoals we die de voorbije maanden wel eens zagen?

'Ik ben natuurlijk niet tegen open brieven. Maar algemeen mis ik soms wel échte reflectie over hoe een universiteit zich verhoudt tot de samenleving. De wetenschap staat net als de journalistiek of de politiek in de hoek waar de klappen vallen. Onze geloofwaardigheid gaat achteruit. Welke rol hebben we daar zelf in gespeeld?'

Misschien kalft die geloofwaardigheid van de sociale wetenschap nog sneller af omdat ze in bepaalde kringen geframed wordt als 'ideologisch links'?

'Ik bedoelde eigenlijk de wetenschap in het algemeen. Wanneer elke dag in de krant een ander voedingsmiddel met kanker wordt geassocieerd, is dat niet per se geloofwaardig. Maar om op uw opmerking in te gaan: het klopt dat we soms in die hoek worden gezet, al is dat voor mij niet het grote probleem van de wetenschap. Fundamenteel vind ik dat de wetenschap soms aan haar relevantie lijkt te twijfelen wanneer ze alleen maar wetenschap is. Het gevoel leeft dat als je niet gezien wordt, je niet relevant bent.'

'We praten onszelf een identiteitscrisis aan terwijl we natuurlijk ook uiterst relevant zijn wanneer we met puur wetenschappelijk onderzoek of universitair onderwijs bezig zijn.'

Maar welk nut heeft de sociale wetenschapper dan in het debat? Een geneeskundige kan onzichtbaar zijn maar wel een middel tegen kanker uitvinden. Een socioloog heeft die luxe niet.

'Het vraagt inderdaad om meer abstractievermogen. Wij kunnen niet zeggen: "Hier is een middel tegen..." Maar kijk bijvoorbeeld naar hoe we vandaag reflecteren over populistische tendensen. Intellectueel gezien zijn we beter bewapend tegen zulke fenomenen dan enkele decennia geleden. Dat is een verworvenheid van de sociale wetenschap.'

Als eind mei de helft van Europa op een populistische partij stemt, ligt dat onderzoek daar toch ook maar op de plank te liggen?

'Ik zal een duidelijk voorbeeld geven. In West-Europa en Amerika verzetten steeds meer mensen zich tegen het innemen van vaccins. *Vaccine hesitancy* heet dat. Je kan dan wel een vaccin hebben, als de samenleving het niet wil nemen, waar sta je dan? Op dat moment heb je nood aan maatschappijwetenschappers.'

Tot slot: gaat u nog voldoende tijd hebben voor uw eigen onderzoek naar media en adolescenten?

'Als relatief jonge decaan kan ik het me niet permitteren om volledig uit mijn onderzoek te stappen. Gelukkig staan er nog enkele steengooide postdocs aan mijn zijde.'

(‘Er is meer dan ooit nood aan een versterkte interdisciplinaire insteek’)

© Jef Cauwenberghs

Erasmus or no Erasmus, that's the question

Nu de Brexittrein verder richting 'no deal' stoomt, loeien de alarmsignalen op de Vlaamse rectoraten steeds luider. Als er geen akkoord komt, loopt de samenwerking met de Britse universiteiten gevaar.

door [Daan Delespaul en Sjaak Tromp Meesters](#)

Chaos alom over het kanaal, nu het Britse parlement het door Theresa May hardbevochten uittredingsakkoord met de EU heeft afgekeurd. Waar de nukkige Brexiteers het *withdrawal agreement* niet lustten, bracht het voor de academische wereld nochtans een flinke opluchting: Erasmus-programma's zouden nog even doorlopen en ook gedeeld onderzoek zou gefinancierd blijven. Vandaag zal menig Europese rector echter toch eens flink zuchten bij het academisch limbo dat momenteel heerst. Niet alleen uitwisselingen staan op de tocht, maar ook het lot van de vele onderzoeken die in samenwerking met universiteiten in het Verenigd Koninkrijk worden uitgevoerd, is onzeker.

Erasmus no more?

Een flinke streep door de rekening van de vele Belgische studenten in het Verenigd Koninkrijk dus. Als er tegen 29 maart geen akkoord uit de bus komt verliezen zij theoretisch gezien alle burgerschapsrechten; een enkeltje op de Eurostar naar Brussel is dan het enige waarop zij van de Britse overheid mogen hopen. De situatie is niet veel anders voor de Britse studenten hier: zij zouden met een onordentelijke Brexit vast komen te zitten in hun eigen land.

In reactie op het verwerpen van het *withdrawal agreement* heeft de Europese Commissie een pakket noodmaatregelen aangenomen, waarin staat dat Britse studenten die nu op het continent studeren hun rechten zouden behouden, mits dit ook voor de Europese studenten in het Verenigd Koninkrijk wordt ingepast. De Britten zijn daarvoor gretig tegemoet gekomen in de zogenaamde 'Government's guarantee', dat hetzelfde belooft voor Europese studenten in hun land.

© Kaylan Saro

Daarmee zijn de uitwisselingen echter nog niet gered. Voor de studenten die de komende jaren op Erasmus in het Verenigd Koninkrijk willen intekenen is het namelijk een ander verhaal. Mocht het land over een paar weken uit de EU crashen, kunnen geen toekomstige Erasmus-programma's meer aangegaan worden. Een eventuele deal daaromtrent is daarna dan wel waarschijnlijk, maar aangezien de Britten intern diep verdeeld zijn, zal deze er niet in een-twee-drie zijn.

De universiteiten vullen het gat van de politiek. Dat wil nochtans niet zeggen dat de academici zomaar de kat uit de boom kijken, meent Kurt Deketelaere, secretaris-generaal van LERU (*League of European Research Universities*):

'Eigenlijk is het onverwachte van de zaak dat de Brexit ertoe geleid heeft dat de samenwerking tussen continentale en Britse LERU-leden aanzienlijk versneld is geraakt.' Zo sloot de universiteit van Edinburgh recentelijk nog akkoorden met zowel de KU Leuven als de Vrije Universiteit Amsterdam.

Een geïntensiverde academische samenwerking lijkt op papier misschien wel mooi, politieke dekking blijft onontbeerlijk. Volgens Reine Meylaerts, vice-rector voor onderzoeksbeleid aan de KU Leuven, zijn bij maar liefst 65% van de door de EU gefinancierde onderzoeksprojecten aan de KU Leuven partners uit het Verenigd Koninkrijk betrokken. Een harde Brexit zou de financiering

'Ik denk dat we ons uiterste best moeten doen om de Britten zo dicht mogelijk bij ons te houden'

[Ralph Packet](#), Europees Parlementslid (N-VA)

vanuit Europa ernstig bedreigen, tenzij het Verenigd Koninkrijk zelf het bedrag dat door de EU gefinancierd wordt, inbrengt. 'Als er een no-deal is, dan wordt alles geïmpacteerd', aldus Meylaerts.

Gevraagd naar de schade voor specifieke onderzoeksdomeinen antwoorden zowel Meylaerts als Deketelaere dat de schade universiteitsbreed zal voorkomen. Volgens Deketelaere gaat er puur monetair gezien het meeste geld om in de biomedische en exacte wetenschappen. Bijgevolg zouden deze domeinen door het verdwijnen van de funding financieel ook het meest geraakt kunnen worden. Niettemin moet de impact van deze monetaire klap in perspectief worden geplaatst. Zo heeft het Verenigd Koninkrijk al toegezegd lopend onderzoek onder bepaalde voorwaarden te blijven financieren, al geldt dat nog niet voor toekomstig onderzoek. Daarnaast blijkt het financiële aspect nog wel het minst belangrijk: het verdwijnen van de samenwerkingsverbanden zou veel schadelijker zijn.

A special place in hell?

Het blijft natuurlijk de vraag of er een winnaar is in dit alles: de academische samenwerking is zowel voor Europa als het Verenigd Koninkrijk belangrijk, en eigenlijk zit niemand te wachten op de scheiding. Volgens Deketelaere is er nochtans geen sprake van kwade wil. 'Zowel het Erasmus-programma als de internationale

onderzoekssamenwerking worden eigenlijk zeer gewaardeerd door beide partijen', zo meent hij. 'Dat er nog geen aparte deal is gesloten om de samenwerking te garanderen komt eerder uit de angst van de EU voor het zogenaamde 'cherry picking' door het Verenigd Koninkrijk. De Unie wil niet dat het Verenigd Koninkrijk als toekomstig derde land of als toekomstig geassocieerd lidstaat een betere deal zou krijgen op welbepaalde domeinen dan andere lidstaten. Daarom wijkt men in Brussel met geen millimeter van de opgestelde lijn. *No deal on anything, if no deal on everything.*'

'Als er een no-deal is, dan heeft dat een impact op alles'

Reine Meylaerts, vicerector Onderzoeksbeleid KU Leuven

Maar niet iedereen aan de Europese zijde is het eens met deze harde opstelling. Zo heeft Vlaams Europarlementslid Ralph Packet (N-VA) zijn twijfels bij de in zijn ogen riskante strategie van de Unie. 'Die houding die ik nu voel in de Europese instellingen, daar sta ik niet helemaal achter. Ik denk dat we ons uiterste best moeten doen om de

Britten zo dicht mogelijk bij ons te houden. Dit in het belang van handel, in het belang van samenwerking tussen de universiteiten.'

Always look on the bright side of life

Hoe vreselijk de gevolgen van een no-deal ook mogen zijn, onverwachte voordelen lijken eveneens denkbaar. Met het wegvallen van haar Britse concurrenten wordt de KU Leuven in een klap een van de beste universiteiten in de EU, nog steeds een markt van 450 miljoen inwoners. Volgens Steven van Hecke, docent aan het Instituut voor de Overheid, kan dat zeker mooi staan, maar zou het de positie van de KU Leuven allicht niet werkelijk verbeteren. Sterker nog, het gevaar van zelfgenoegzaamheid ligt dan op de loer. 'Gaat Anderlecht beter spelen als Brugge en Genk niet meer in de eerste klasse gaan meespelen? Zo werkt dat niet', meent Van Hecke.

Anderzijds zou het de aantrekkelijkheid van de Britse universiteiten wel verminderen. Als gedeeltelijke concurrent kan dit de KU Leuven helpen onderzoekers aan te trekken die anders naar het Verenigd Koninkrijk zouden gaan. Vice-rector Onderzoeksfinanciering Meylaerts ziet alvast een grotere interesse op vacatures van de KU Leuven door onderzoekers uit het Verenigd Koninkrijk. Of dat betekent dat Leuven het 'Oxford aan de Dijle' wordt, blijft alleszins nog even onzeker. ☺

Ploeter jij jezelf ook vast in het Brexitdossier? Onze FAQ helpt je weer op weg!

Ik wil volgend jaar op Erasmus gaan naar het Verenigd Koninkrijk, zal dat na de Brexit nog wel gaan?

Dit zou afhankelijk zijn van het type deal dat uit de bus komt. Zowel Europa als de Britten willen een maximale samenwerking behouden voor het hoger onderwijs. In theorie geldt dan: *any deal is a good deal*, maar dan moet er natuurlijk wel een akkoord komen voor 29 maart.

Dreigt de Brexitboot toch te zinken komen we in een hele andere situatie. Als de Britten zonder akkoord de Unie verlaten, vallen zij in een klap ook uit de Erasmus en Horizon 2020-projecten; een uitwisseling via deze projecten lijkt dan moeilijk. Maar naast Erasmusprogramma's bestaan er nog andere manieren van uitwisseling, met name via afzonderlijke akkoorden tussen universiteiten. Zolang Europese burgers een zekere mate van mobiliteit binnen het VK behouden blijft dit type uitwisseling nog mogelijk. Het is eveneens niet ondenkbaar dat er na de Brexitdeadline alsnog een afzonderlijk akkoord wordt gesloten voor uitwisselingen.

Maar wat dan met studenten die nu al in het VK zitten, worden zij na 29 maart gewoon teruggestuurd?

Hier bestaat wat meer zekerheid over. De Europese Commissie heeft een pakket van noodmaatregelen voorgesteld die de rechten van de Britse studenten in Europa verzekert, alleszins voor zover het Verenigd Koninkrijk hetzelfde zou doen voor Europese studenten in hun land. De Britse regering heeft dat aanbod met open armen aanvaard in een zogenaamde 'Governments guarantee'. Let op: deze regeling geldt enkel voor lopende engagementen, wie na 29 maart nog aan een Britse universiteit appliceert valt onder de bovenstaande regeling.

Hoe zit het dan met onderzoeksprojecten met Britse partners?

Ook hier gelden enkele garanties om een 'no deal' te verzachten. De Britten zullen niet meer bijdragen aan de Europese financiering van projecten, maar hebben wel beloofd de individuele Britse deelnemers aan de onderzoeken door te betalen. In praktijk zou dat inhouden dat lopende projecten niet in gevaar komen, maar voor toekomstige samenwerkingen zullen Britse universiteiten zich niet meer kunnen beroepen op de Europese pot van 100 miljard euro voor onderzoek. Deze universiteiten halen 15% van hun onderzoeksbudgetten uit die Europese fondsen en het lijkt niet meteen zeker dat de Britse regering een gelijkaardige financiering kan voorzien. Dat neemt natuurlijk niet weg dat toekomstige samenwerkingen theoretisch mogelijk blijven.

Maar als er voor 29 maart geen deal is, zitten we dus met heel wat gebakken peren?

Niet noodzakelijk: de Britten zijn dan wel uit op een Brexit, voor het hoger onderwijs mag het wat hun betreft bij het oude blijven. Het is dan ook niet ondenkbaar dat er vlak na de Brexit een afzonderlijk akkoord voor onderwijs tot stand komt dat de huidige situatie herstelt. De doemscenario's zouden daarmee uitblijven.

‘We moeten er alles aan doen om de academische samenwerking op eenzelfde niveau verder te zetten’

In de schaduw van Downing Street 10 wordt ook in Brussel gewerkt aan oplossingen voor de Brexitschade. Europarlementariër Ralph Packet (N-VA) schijnt licht op de toekomstige universitaire samenwerking.

door [Sjaak Tromp Meesters en Daan Delespaul](#)

De kans op een ordentelijke Brexit lijkt met de dag kleiner. Hoe denkt u dat een no-deal de Vlaamse universiteiten en vooral impact kan hebben op hun samenwerking met de Britse universiteiten?

‘Wij delen natuurlijk de vrees dat die toegang tot de Britse universiteiten via Erasmus programma’s weleens zwaar onder druk kan komen te staan. Als partij vinden wij dat die academische samenwerking op hetzelfde niveau zal moeten worden doorgezet na de Brexit. Wij vragen dan ook dat er de nodige maatregelen tegenover staan, zodat wij het partnerschap kunnen bewaren voor de universiteiten.’

‘Ik heb nog van niemand gehoord dat hij of zij echt tegen Erasmus-uitwisselingen is’

Een politiek akkoord lijkt nochtans moeilijk omdat er nog geen algehele deal is voor de Brexit. Een afzonderlijke deal voor de universiteiten lijkt politiek daardoor onhaalbaar. Hoe denkt u dat dat kan worden opgelost?

‘Ik sta daar niet optimistisch tegenover, omdat we zien dat heel wat akkoorden afhingen van

het withdrawal agreement (*het afgewezen Brexitakkoord tussen de EU en de Britse regering, red.*), waarover gestemd had moeten worden in het Verenigd Koninkrijk zelf. Pas daarna zouden er onderhandelingen opgestart worden over de handelsakkoorden enzovoort. Dat ligt nu een beetje in het water, omdat het Verenigd Koninkrijk nog niet duidelijk heeft gemaakt welke richting het uit wil.

Als Europeanen kunnen wij daar enkel een afwachtende houding in aannemen en wachten op hoe de Britten zelf de Brexit voor ogen zien en hoe ze die implementeren. Ik vind dat we een harde uitstap ten alle koste moeten vermijden, maar dat is niet eenvoudig, want ik zie weinig bereidheid bij de Unie om concessies naar hun bereikte akkoord te doen. Ik begrijp dat niet erg goed, want het Verenigd Koninkrijk is toch altijd een bakermat geweest van de Europese en westerse samenleving. Die houding die ik nu voel in de Europese instellingen, daar sta ik niet helemaal achter. Ik denk dat we ons uiterste best moeten doen om de Britten zo dicht mogelijk bij ons te houden. Dit is in het belang van handel en in het belang van samenwerking tussen de universiteiten.’

Stel dat die no deal er komt, zou dan gewoon alle samenwerking verbroken worden? Hoe zou dat er uit zien?

‘De scenario’s die hier worden voorbereid in de Europese instellingen zelf, zijn in de eerste plaats scenario’s waarbij er vanuit wordt gegaan dat er een harde Brexit komt. We zijn ons daar ook in Vlaanderen op aan het voorbereiden. We vragen

aan Europa ook dan om een Brexitfonds te voorzien voor die sectoren in Vlaanderen die veel harder getroffen gaan worden dan andere regio’s in Europa. Dit omdat wij natuurlijk rechtstreekse partners zijn van het Verenigd Koninkrijk. Onze eigen Vlaamse regering gaat daar in ieder geval niet op wachten, we gaan al meteen financiële ondersteuning voorzien voor exporteurs. We hebben daarvoor ons eigen actieplan opgesteld om op tijd klaar te zijn.’

‘Ik zie weinig bereidheid bij de Unie om concessies naar hun bereikte akkoord te doen’

Financieel zouden Vlaamse universiteiten dan gecompenseerd worden, maar de samenwerking (onderzoek, Erasmus, etc.) met Britse universiteiten is praktisch toch onmogelijk te vervangen?

‘Ondanks dat Europa weinig concessies toestaat, vind ik dat we de samenwerking tussen de universiteiten (van het continent en het Verenigd Koninkrijk, red) nochtans maximaal moeten behouden. Maar ik denk dat we die banden, allerlei samenwerkingsprojecten, zo nauw mogelijk kunnen behouden als er duidelijkheid is. Dat zal ook wel van de verkiezingen afhangen.’

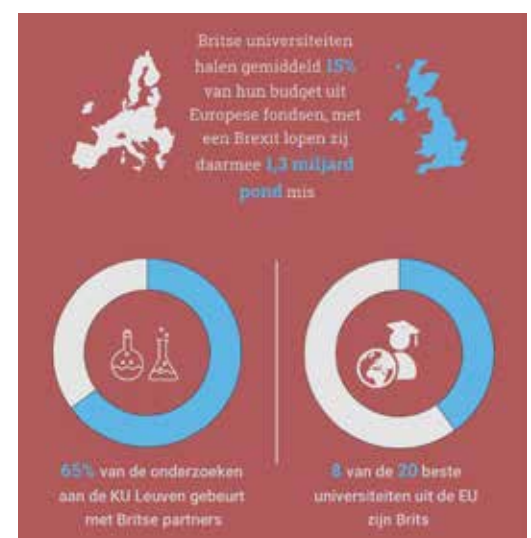

Ralph Packet is europarlementariër en voormalig jongeren voorzitter voor N-VA. Als opvolger voor Sander Loones, die als minister van defensie toetrad tot de federale regering, zetelt hij vanaf november van dit jaar als jongste parlementariër in het Europese Parlement. Packet staat bekend als een koele minnaar van het huidige Europese project, dat volgens hem enkel moet worden uitgedragen waar het echt een meerwaarde biedt.

Ik heb het gevoel dat het Erasmus-programma in het algemeen voor veel politieke partijen en politici wordt gezien als een heel positief gegeven. Ik heb nog van niemand gehoord dat hij of zij echt tegen die uitwisseling is. Ik denk dus dat er snel een initiatief zal komen om dat opnieuw aan te pakken. Vergeet niet dat de generatie voor wie die programma's het meeste invloed hebben gehad vooral de jongeren zijn die überhaupt nooit voorstanders zijn geweest van het Britse vertrek uit de Unie. Ik denk dat we daar oog voor moeten hebben en ik denk dat we de samenwerking zo nauw mogelijk moeten houden en dat de initiatieven in het geval van een harde Brexit daarom terug moeten worden opgetuigd.'

'Een harde uitstap vermijden is niet eenvoudig'

'Daarnaast beklemtoon ik graag dat Erasmus+ een programma is met veel Europese toegevoegde waarde. Het geeft jongeren de kans om unieke competenties te verwerven die een grote vooruitgang geven op de arbeidsmarkt. Erasmus heeft baat bij een grootschalige werking, dus ook met het Verenigd Koninkrijk als partner. We moeten er dan ook alles aan doen om deze en andere academische samenwerking op eenzelfde niveau verder te zetten en indien nodig te voorzien in alternatieve mechanismen.'

KU Leuven neemt voortrekkersrol in uitbouw Europese topuniversiteit

© Kaylan Saro

door Daan Delespaul

Wie de resultaten van de *Times Higher Education-ranking* erbij haalt, zal meteen begrijpen waarom. De twee Britse paradepaardjes, Oxford en Cambridge, staan daar trots op de eerste plek te pronken. Wie echter een universiteit op het vaste land zoekt moet al naar de 32ste plaats afdalen; daar staat de Ludwig Maximilians-Universiteit uit München ietwat onwennig tussen Amerikaanse en Chinese instellingen te bengelen. Jarenlang kon Europa nochtans rekenen op een zestal universiteiten in de top 30; zes Britse dan wel te verstaan, en die verlaten met de Brexit nu het schip.

Die Britse instellingen waren voor de Unie essentieel om een dam te bouwen tegen het academisch overwicht van de Amerikaanse universiteiten. Een Brexit zou de Europese kenniseconomie daarom niet alleen verzwakken, maar evenzeer

het Europese academisch landschap in de marge duwen. Dat is ook Emmanuel Macron, de Franse president, niet ontgaan: hij pleitte in september 2017 voor de uitbouw van twintig Europese topuniversiteiten, die de Unie weer in de cockpit van het academisch onderzoek moesten brengen.

‘Op niet al te lange termijn zou iederéén zelfs internationale ervaring moeten kunnen opbouwen’

Luc Sels, rector KU Leuven

Begin februari ondertekende de KU Leuven een nieuw partnerschap van zes Europese topuniversiteiten. De positie van het Europese hoger onderwijs staat met de Brexit immers onder druk.

UNA Europa

De KU Leuven gaf antwoord aan die oproep, en werkte met vijf andere Europese topuniversiteiten een nieuw partnerschap uit. UNA Europa, zoals het nieuwe project zal heten, belooft een verregaande samenwerking en hoopt ook tastbare voordelen op te leveren voor de student. Centraal daarin is onderlinge mobiliteit, waarbij er gestreefd wordt naar een uitwisselingsgraad van 50% van de studenten - momenteel is dat nog 20%. ‘Op niet al te lange termijn zou iederéén zelfs internationale ervaring moeten kunnen opbouwen’, laat rector Luc Sels via de nieuwsdienst van de KU Leuven weten.

De zes universiteiten halen nu alles uit de kast om dat cijfer te bereiken. Centraal daarin is het wegwerken van administratieve barrières; zo wordt er gewerkt aan Europese curricula, met gezamenlijke onderwijs- en doctoraatsprogramma’s. ‘De huidige vormen van mobiliteit en samenwerking zijn weinig gestroomlijnd, waardoor er veel dubbel werk gegenereerd wordt, ook op vlak van financiering. Daardoor zitten we met een relatief duur en onderbenut systeem. UNA Europa moet dat veel helderder aanpakken’, meent Sels.

Toekomst

Momenteel bevat het nieuwe netwerk de universiteiten van Parijs, Berlijn, Madrid, Krakau en Bologna, maar de ambities reiken verder dan dat. UNA Europa hoopt bij wijze van hoger onderwijs een pan-Europese identiteit te bevorderen; een expliciete eurofiële boodschap dus. Toch zijn Britse partners volgens de rector in de toekomst niet onwelkom: ‘Ik zou er geen probleem mee hebben als er bijvoorbeeld een Britse universiteit zou meedoen, maar de Brexit was een verhaal van Europees wantrouwen, zowat het tegengestelde van UNA Europa.’ ☞

Eerlijk is eerlijk: tijd voor een CO₂-taks

Volgens Holger Willems, student burgerlijk ingenieur, is een belasting op de uitstoot van CO₂ niet meer dan billijk.

door [Holger Willems](#)

De klimaatverandering is een probleem dat we moeten aanpakken met gezond boerenverstand en niet op buikgevoel. De temperatuur van onze aardbol stijgt, en zal blijven stijgen. CO₂ en andere broeikasgassen accumuleren in de atmosfeer en zorgen ervoor dat meer warmte van de zon in de atmosfeer gevangen blijft. De gevolgen zijn van ongeziene grootteordes, maar het blijkt echt moeilijk om daar een correct prijskaartje op te plakken.

Het is nochtans eenvoudig: de uitstoot van die verdomde broeikasgassen moet omlaag. In Europa stoten we op dit moment 4.446.000.000 ton CO₂e (dit zijn alle broeikasgassen omgezet in hun equivalent CO₂) uit. Als we de klimaatopwarming onder de 2°C willen houden, dan moet dat cijfer tegen 2050 teruggebracht zijn tot 0 ton CO₂e. Lees dat nog maar eens. We zullen moeten vechten op twee fronten: een daling van vervuilende activiteiten én een daling van de vervuiling per activiteit. Dit gaat over elke menselijke activiteit, bijvoorbeeld een autorit, een maaltijd of een draaiende kolencentrale.

Het idee achter dit beleid is rechtvaardigheid. Als jij de band van mijn fiets lek steekt, is het eerlijk dat jij betaalt voor een nieuwe band. Als jij klimaatschade toebrengt door een extra ton CO₂e uit te stoten, is het eerlijk dat jij opdraait voor de gevolgen van deze extra ton CO₂e. De administratie van Obama ging uit van een maatschappelijke kost van €32 per ton CO₂e. Voor een citytrip Madrid (per vliegtuig) stoot je 334kg CO₂ uit. Het is niet meer dan eerlijk dat je hiervoor €10.67 betaalt aan de maatschappij. Ik kom trouwens direct terug op de besteding van dit bedrag.

Het idee dat 'de vervuiler betaalt' is een idee waar economen al heel lang mee zwaaien, maar

spijs genoeg vertrouwen politici vaker op hun buikgevoel dan op logica. Hoog tijd dat we het taboe van de CO₂-taks doorbreken, want de CO₂-taks is een rechtvaardig systeem: iedereen betaalt gewoon voor de mate waarin hij of zij de planeet vervuilt.

Goed, wat moeten we met die €10.67 doen? Mocht ik verantwoordelijk zijn voor het beleid, zou ik opteren voor een aparte begroting én een website waarop iedereen kan zien wat er met dit geld gebeurt. Ik stel volgende initiatieven voor:

1. Nieuwe bossen (Zij onttrekken CO₂ aan de lucht en produceren zuurstof).
2. Technologische innovatie (bv. zuinigere huizen, wagens, landbouwtechnieken, ...).
3. Ondersteuning van de bevolking in het zuiniger maken van woningen.
4. Aanpassingsstrategieën tegen overstromingen en extreme droogte voor onze bevolking en onze landbouw.

Het plakken van een prijs op CO₂ is niet nieuw, Europa doet dit met ETS al 10 jaar. Het wordt tijd dat de Belgische politiek ook eens wakker wordt

Nog een woordje over energie en consumptie. In België ligt het energiebeleid moeilijk, maar met een duidelijke doelstelling van 0 ton CO₂e tegen 2050 blijven er niet veel opties over. Er zijn drie beschikbare technologieën waarmee we de doelstellingen kunnen halen: hernieuwbare energie, gascentrales met CO₂-opslag ('CCS') en kernenergie. Het eerste volstaat gewoon niet (bv. 's avonds

geen zon = geen energie). De laatste twee zijn cruciaal, maar ze hebben een hoog prijskaartje. In geval twee blijf je gewoon CO₂ produceren en steek je dit onder de grond. In geval drie heb je energie zonder CO₂. Dit vind ik als ingenieur de meest elegante oplossing. Lig niet wakker van afval en veiligheidsrisico's: de nieuwe generaties kerncentrales bieden duidelijke antwoorden op deze bekommernissen.

Consumptie speelt ook een niet te onderschatten rol in CO₂ productie. Wederom is het meest rechtvaardige middel een CO₂-taks, waarbij je niet raakt aan de keuzevrijheid, maar wel eenieder verantwoordelijk stelt voor zijn klimaatimpact. Of je nu kiest voor vliegtuig, auto, trein, boot of bus, je betaalt per kg CO₂. Een ander voorbeeld zijn woningen, waar je nu veel sneller het belang inziet van goede isolatie. Een laatste voorbeeld is vleesconsumptie. De Belg eet gemiddeld 192g vlees per dag. Met pakweg een gemiddelde van 10 kg CO₂e/kg vlees komt dit neer op 0,7 ton CO₂e of 22.4€ klimaatschade op jaarbasis. Serieus wat meer dan die citytrip naar Madrid. We zijn met 11.4 miljoen mensen in België. Die cijfers worden dus snel reusachtig met 7.980.000 ton CO₂e per jaar door louter vleesconsumptie.

De klimaatverandering is een probleem dat we vandaag moeten aanpakken om de wereld leefbaar te houden wanneer we allen dertig jaar ouder zijn. De oplossing bestaat niet alleen uit innovatie, maar ook uit een systeem om ervoor te zorgen dat we die technologieën nastreven en gebruiken. Het plakken van een prijs op CO₂ is niet nieuw, Europa doet dit met ETS al tien jaar. Het wordt tijd dat de Belgische politiek ook eens wakker schiet.

Holger Willems is student burgerlijk ingenieur, master 'Energie', en lid van de POC Energie.

‘Activerende werkvormen, zegen of vloek?’

door [Mikhail Efimenko](#)

Elke student leert de leerstof op zijn eigen tempo en manier. Dat is een feit. Sommigen doen dat door naar de les te gaan, anderen doen dat op eigen houtje, zonder hulp van de – al dan niet – onnodig saaie prof met zijn slides. Het belangrijkste is hier: zelfstandigheid. Voor een heel aantal studenten bestaat die zelfstandigheid juist in het volledig wegvallen van de verplichting op bepaalde uren aanwezig te zijn, om zo geen straf te krijgen van de juffrouw of meester. Voor de meesten is die tijd lang voorbij en weinigen kijken er met heimwee op terug.

Waarom zou je terugkeren naar een tijd van verplichtingen en straffen terwijl je nu de volledige vrijheid hebt om te doen wat je wilt hoe je het wilt, en zelf je week- en dagindeling in te vullen? Aan de andere kant hebben we de activerende werkvormen. Activerende werkvormen gaan ervan uit dat de leerstof beter verwerkt wordt als de student er actief bij betrokken wordt.

Natuurlijk klinkt dat geweldig in theorie, maar in de praktijk komt het daar helemaal niet op neer.

‘Zijn activerende werkvormen niet gewoon een terugkeer naar verplichtingen en dwang?’

Activerende werkvormen nemen meestal de vorm aan van verplichte uitstappen, seminars of practica (meestal met een of twee eraan gekoppelde opdrachten), waar elke student binnen een bepaalde richting naartoe moet om zo de leerstof ‘actief te ervaren’. Wanneer ze vaker en vaker toegepast worden, betekent dat niet gewoon

een terugkeer naar datgene waaraan redelijk wat studenten willen ontsnappen - verplichtingen en een vorm van studies voor iedereen?

Activerende werkvormen – tenminste volgens de bovengenoemde definitie en de huidige toepassing – zijn gewoon een vorm van gedwongen studies voor de studenten, compleet met een strenge straf wanneer je er niet naartoe gaat. Is dat wel per se nodig, en dan nog voor de hele groep? Natuurlijk, het is een andere manier om de leerstof te verwerken, maar hoe nuttig is die? Sommige mensen studeren hun leerstof beter in groep, anderen doen dat beter door zich actief in die leerstof te verdiepen (door bijvoorbeeld een museumbezoek), nog anderen doen dat door te gaan luisteren naar gastsprekers binnen hun richting. Activerende werkvormen mogen niet iedereen met dwang over dezelfde kam scheren, en dat wat juist velen aantrekt in het hoger onderwijs wegnemen. ☹

Mikhail studeert Sociaal Werk

TEGENSPRAAK

door [Lana Van den Heuvel](#)

Toen ik begon als student hier in Leuven was ik blij om eindelijk eens gewoon een nummertje in een aula van 700 studenten te zijn. Nu zit ik in mijn vierde jaar en ben ik blij om eindelijk niet meer elke dag in een aula in blokken van twee uur lang semi-comateus notities te hoeven nemen. Het simpelweg top-down aannemen van alles wat de professoren ons zeggen, gaat dat niet wat tegen het democratisch onderwijs in? Hoe geïnteresseerd een lesgever is in zijn of haar vak kan de hoorcolleges volledig maken of kraken. We kennen allemaal de lessen waarvan we na een uurtje dachten: ‘Dit hoeft nu ook weer niet.’ Waarom geven we dan zo veel geld uit om professoren te betalen waar we anders het handboek van buiten zouden kunnen blokken en met een examencontractje hetzelfde zouden kunnen bereiken?

Het klassiek hoorcollege volledig afvoeren is natuurlijk ook niet de oplossing. Een gezonde afwisseling van hoorcolleges, werkcolleges en heel af en toe een groepswork om te leren

samenwerken is noodzakelijk. Pedagogisch onderzoek wijst keer op keer uit dat activerende werkvormen ervoor zorgen dat studenten niet enkel hun leerstof beter onthouden en begrijpen, maar deze ook efficiënter en innovatiever kunnen toepassen eens ze de aangereikte theorieën omzetten in de praktijk.

‘Het louter opnemen en reproduceren van leerstof is nutteloos voor ons later, want kan een computer dat ook niet?’

Het is daarom geen wonder dat de KU Leuven maar enkele weken geleden een eredoctoraat heeft uitgereikt aan Professor Eric Mazur. Hij

heeft een nieuwe onderwijsmethode ontwikkeld, genaamd ‘Peer Instruction’, die onder andere sterke examenresultaten faciliteerde bij geëngageerde studenten, maar ook meer interesse wekte bij de gehele klas. Deze methode steunt op participatie tussen de studenten en ondersteunt de professor in het ontdekken van het niveau van hun klas.

We zitten in een hogere onderwijsinstelling om uitgedaagd te worden, om meer te leren over de wereld rondom ons en klaar te zijn als we er op worden losgelaten. Het louter opnemen en reproduceren van leerstof is nutteloos voor ons later, want kan een computer dat ook niet? ☹

Lana studeert Communicatiewetenschappen

Ons vakmanschap bekijk je met verstand (en geduld)

Een nieuwe serie kijken we tegenwoordig in één ruk uit. De vraag is of we daar wel zo blij mee moeten zijn.

door [Jef Cauwenberghs](#)

Een 'eindejaarsgeschenkje'. Zo noemde tv-zender Eén de beslissing om zeven dagen voor oudjaar het volledige seizoen van *Over Water* online te gooien in een heuse bingewatchweek. Klokslag middernacht, 31 december, werd de reeks weer offline gehaald en was het obscene leven van voormalig tv-ster John Beckers weer voer voor de trouwe zondagse kijker. Desalniettemin legde het kortdurende cadeautje de staatszender geen windeieren. Op een week tijd werden de tien afleveringen meer dan een miljoen keer opgevraagd, een absoluut record in Vlaanderen.

Daarmee lijkt ook onze openbare omroep eindelijk mee in het hippe fenomeen dat bingewatchen heet. Voor de vertrouwde Netflix-abonnee is dat neologisme al wel een tijdje ingeburgerd. Voornamelijk tijdens blokperiodes is het schering en inslag om een duchtig aantal afleveringen van serie x er door te rammen op de streamingdienst. Enkel opa wacht nog tot zondagavond.

Het is een prachtig voorbeeld van wat psychologen wel eens *instant gratification* noemen. Onmiddellijke beloning. De mens is het wachten verleerd. Een modeverschijnsel zou je zeggen al werden de eerste onderzoeken reeds in de jaren '60 gevoerd. Het wellicht bekendste onderzoek naar instant gratification is het vermaarde *Stanford marshmallow experiment*. De opzet is even simpel als geniaal. Een kleuter krijgt een marshmallow onder zijn neus geduwd en wordt vervolgens een kwartiertje alleen gelaten. Raakt de dreumes het snoepgoed in die tijd niet aan, dan krijgt het een tweede marshmallow.

Een eerste groep kronkelt, kwijlt en staart verleekerd naar het bord maar blijft desalniettemin stoicijns in de verwachting van een grotere beloning. Een tweede groep heeft meer moeite. De kleuters kijken over hun schouder en stoppen vervolgens de marshmallow met een geniepige grijns in hun mond.

Je glimlacht wellicht bij deze passage, maar de *Stanford Marshmallow test* is metaforisch voor hoe we vandaag met verwachtingen omgaan. De meesten onder ons bevinden zich in de tweede groep kleuters, die voor het directe resultaat eerder dan voor de grotere beloning gaan. De hedendaagse voorbeelden zijn legio. Er zijn apps opdat we geen halfuur op ons eten moeten wachten. Er zijn websites opdat we nog voor overmorgen die nieuwe schoenen aan onze voeten hebben. Er zijn sociale media opdat we in mindere

Net zoals je een goede fles whiskey niet in één teug leegdrinkt, vraagt ook een reeks om regelmatige verwerkingspauzes

periodes slechts een foto verwijderd zijn van sociale bevestiging in de vorm van honderden likes. En dan zijn er dus de streamingdiensten opdat we geen week moeten uitkijken naar het vervolg op die adembenevende cliffhanger.

En dat is spijtig. Niet enkel omdat bingewatchen enkel het topje van de ijsberg is die instant gratification heet, maar omdat veel series nu net zijn opgebouwd rond verwachting en tussentijd voor spanningsopbouw. Net zoals je een goede fles whiskey niet in één teug leegdrinkt, vraagt ook een reeks om regelmatige verwerkingspauzes. Ja, ook hun vakmanschap bekijk je met verstand en het nodige geduld.

En de metafoor van de tweede marshmallow dan? Die zal je vinden in het emotioneel genot van vooruitzicht. Is het alweer bijna zondag? ☹

De Splinter bevat een mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Dat de liefde uiteindelijk mag winnen

Een portret: Christiaan Schoonenberg

Vijf jaar lang studeerde de Rotterdamse Christiaan filosofie in Leuven. Nu is hij terug in Nederland, waar hij de opleiding tot dominee volgt en in een kerk woont. Geloof door een protestantse bril.

door [Mathilde Dams en Mirjam Eren](#)

Voorbestemd?

Christiaans moeder is dominee, net als zijn grootvader. Een uitgestippelde weg? Niet helemaal. Christiaan deed eerst een vooropleiding aan het conservatorium. Daar beseftte hij echter dat hij door dag in dag uit viool te spelen het geluk niet zou vinden. Hij besloot filosofie te gaan studeren. Na bezoeken aan verschillende Nederlandse universiteiten en gesprekken met docenten belandde hij in Leuven.

Hij studeerde er filosofie. Eerst met een minor in psychologie, waarvan hij na anderhalf jaar theologie besloot te maken. Dit bracht meer diepgang in Christiaans geloof. Het zoekende aspect van de academische opleiding sprak hem aan: 'Voor mij lag het heel erg in de lijn met hoe ik denk dat mijn ouders ermee bezig zijn en wat ik altijd ervaren heb. Gelovig zijn staat voor mij eerder gelijk aan zoeken dan aan zeker weten.'

Dat zijn moeder een belangrijke rol heeft gespeeld in Christiaans geloof lijkt vanzelfsprekend maar is het niet. 'Ik had nooit gedacht dat ik iets met theologie zou gaan doen. Mijn ouders hebben me nooit iets opgedrongen. Ze hebben me altijd heel vrij gelaten in mijn overtuiging. Het is misschien juist door die vrijheid dat ik er nu des te harder mee bezig ben.'

Christiaan volgt nu een opleiding om dominee te worden in Groningen en treedt daarmee – zonder dat eigenlijk ooit echt van plan te zijn geweest – in de voetstappen van zijn moeder en grootvader.

'Geloven is voor mij eerder zoeken dan zeker weten'

Het protestantisme: een spectrum

Wat het protestantisme inhoudt vindt Christiaan een lastige vraag. Er is namelijk niet één vorm van protestantisme. Het protestantisme is een spectrum, met aan de ene kant de meer liberale, linkse kerk, en aan de andere kant de meer conservatieve, rechtse kerk. Zo vindt Christiaan het mooi dat de protestantse kerk zich voortdurend aanpast aan de tijdsgeest. Al geldt dat niet voor alle vormen van protestantisme: 'En toch wordt geprobeerd om vanuit die verschillende vormen van geloven samen een kerk te zijn, ook al verschil je met elkaar van mening op sommige fundamentele zaken. Dat levert veel discussie op. Men zegt wel eens grappend: één Nederlander is een theoloog, twee Nederlanders een kerk en drie Nederlanders een kerkscheuring.' (*lacht*) 'Maar desondanks is het wel bewonderenswaardig dat ze proberen samen een weg in te slaan. En dan hoop ik dat het de liefde is die uiteindelijk wint.'

We geloven allemaal in dezelfde God, toch?

Hoe was de periode in België voor hem, als Nederlander en protestant? 'In België ben ik me eigenlijk voor het eerst op een heel persoonlijke manier met gelovig zijn gaan bezig houden.'

In België voelde Christiaan zich voor het eerst ook een beetje een buitenstaander. 'In Nederland zijn theologiestudenten meer bezig met dezelfde vragen als ik.' Christiaan voelde zich op een bepaalde manier eenzaam in zijn zoektocht naar geloof. 'Waar ik toen veel steun heb gevonden, was de Universitaire Parochie (UP). Ik voelde me daar heel welkom. Op een zaterdagavond ging ik er naar de mis – iets wat ik daarvoor nog bijna nooit had gedaan.'

'Een vrouw vroeg er me of ik wilde helpen met de eucharistie. Ik zei dat ik dat graag wilde doen, maar dat ik wel protestants was en dus niet wist

of dat wel mocht. Toen zei ze: "Ach, we geloven allemaal in dezelfde God, toch?" Dat betekende heel veel voor mij. Ik heb in UP ook heel veel interessante gesprekken gevoerd met mensen op moeilijke momenten en dat heeft mijn periode in België en het zoeken heel sterk beïnvloed.'

In UP maakte Christiaan ook kennis met andere religies, zoals het boeddhisme. 'Als je de dialoog aangaat met anderen ontstaan er bijzondere dingen. Het is niet iets om bang voor te zijn. Praten en elkaar als mens ontmoeten creëert een diepe verbondenheid tussen gelovigen.' De interreligieuze dialoog vindt hij noodzakelijk: 'Zeker nu elke vorm van geloof een minderheid is.'

'En dan hoop ik dat het de liefde is die uiteindelijk wint'

Ondertussen is Christiaan weer in Nederland, wat gezien zijn wens dominee te worden de meest logische keuze was. 'In België is maar één opleiding voor dominee; in Brussel. Het was er veel conservatiever dan het protestantisme waar ik me in thuis voel. Omdat protestantisme zo'n rariteit is in België, lijkt het of het Belgische protestantisme zich manifest wil afzetten tegen het heersende katholicisme.'

Thuis in vervreemding

In Nederland voelt Christiaan zich thuis en dat is belangrijk voor hem. Anderzijds voelt hij zich nergens echt helemaal thuis. 'Ik denk dat dat vervreemden eigen is aan internationale studenten, zeker als je een langere tijd weg bent van thuis. Maar in dat vervreemd zijn leer je je dan

© Christiaan Schoonenberg

op een of andere manier ook weer thuis voelen. En dat lijkt me nu juist de opdracht van een religie, een gemeenschap creëren waarin de vreemdeling zich welkom voelt en zich thuis voelt, die een openheid heeft voor de wereld om zich heen. Dat vind ik terug in het protestantisme.’

In zo’n gemeenschap woont Christiaan nu in Groningen. Hij woont er in een voormalige protestantse kerk met (internationale) studenten, die allen op hun manier een affiniteit hebben met het christendom. Ze beschikken over een ruimte die ze gebruiken als kapel, waar driemaal per week een ochtendgebed wordt gehouden, gezongen en over Bijbelteksten gediscussieerd.

De Bijbel leest Christiaan niet enkel in het Nederlands, maar ook in haar grondtalen, Hebreeuws en Grieks. ‘Ik vind het een enorme meerwaarde om de Bijbel te lezen in haar oorspronkelijke vorm. Dan zie je pas hoeveel interpretatie die behoeft om er vandaag nog naar te leven.’

‘Eigenlijk moet je bijna dom zijn om te geloven dat je de Bijbel letterlijk moet lezen.’ Dit hangt samen met een misverstand dat van Christiaan best de wereld uit geholpen mag worden: ‘Het is niet zo dat protestanten – of gelovigen in het algemeen – zomaar blind vertrouwen. Gelovig zijn

staat niet gelijk met een domme levenshouding.’

Of hij zich ooit tot een andere religie zou bekeren? ‘Dat weet je natuurlijk nooit!’ (*lacht*) Toch betwijfelt Christiaan een bekering: ‘ik ben op een intellectuele manier verworteld met de christelijke traditie. De filosofie heeft zich lang ontwikkeld in dialoog met theologie en je kan eigenlijk de hele westerse wetenschapscultuur niet los zien van het christendom. Echt bekeren

‘Als je de dialoog aangaat met anderen ontstaan er bijzondere dingen’

zie ik mezelf niet doen, maar ik voel wel iets voor *multiple religious belonging*. Dat betekent dat je je thuisvoelt in verschillende religies. Ik kan me voorstellen dat, wanneer je bijvoorbeeld opgroeit met twee ouders die een verschillende religie aanhangen, je die keuze nooit wil maken. En bij *multiple religious belonging* hoeft dat ook niet.’

de klimaatbetogingen in beeld

Al enkele weken op rij trekt de Belgische jeugd naar Brussel om daar te 'brossen voor de bossen.' Na hevig te marsen moet men toch ook weer goed en wel thuiskomen. Een miniverslag van op en rond de mars

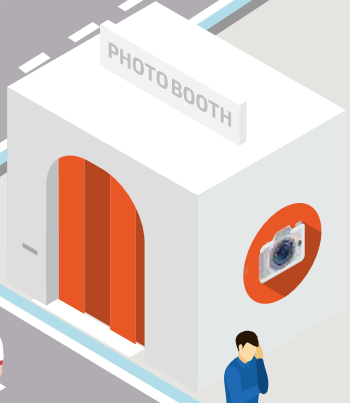
© Steyn Van Roey

JOB VILLAGE

BY STREEKPERSONEEL

26/3

14-18 U

BRABANTHAL
LEUVEN

WAT KAN JE ER DOEN?

- Ontmoet tientallen ambitieuze bedrijven
- Laat je cv analyseren
- Professionele foto voor je LinkedIn-profiel of cv
- Workshops
- Carrière-advies

SCHRIJF JE GRATIS IN OP:
WWW.JOBVILLAGE.BE

Is Leuven te ver voor je?
Ga dan naar Brugge of Antwerpen.

21/3
14-18 U

KINEPOLIS
BRUGGE

26/3
14-18 U

BRABANTHAL
LEUVEN

Belgica121 zet koers naar Antarctica voor ecologisch onderzoek

Een team van negen onderzoekers vertrekt op expeditie naar Antarctica om er de gevolgen van klimaatopwarming in beeld te brengen. En ze komen daarbij zeker beslagen ten ijs.

door [Daphne de Roo](#)

De dag voor zijn vertrek vanuit België spreken we met Franz Maximilian Heindler, een onderzoeker van de KU Leuven die voor het eerst naar Antarctica vaart. 'We vliegen eerst vanuit Brussel naar Madrid, en van daaruit naar Buenos Aires en Ushuaia in het zuiden van het land. Afhankelijk van het weer vertrekken we daar binnen de paar dagen naar Antarctica.'

'Het kleinere zeilschip moet helpen om onze eigen ecologische impact te minimaliseren'

[Franz Maximilian Heindler](#), onderzoeker aan de KU Leuven

Zet de zeilen naar het zuiden

In totaal zijn ze met negen, de bemanningsleden van de Belgica121. Bijna exact een jaar geleden ging een vorige missie, met de Belgica120, de mist in door technische problemen. Nu hopen Heindler en zijn collega's hun tocht wel tot een goed einde te kunnen brengen, mede door de keuze voor een kleinere, meer behendige zeilboot. Die moet toestaan dat de onderzoekers verder kunnen doordringen in de ijszee.

'Eigenlijk valt ons doel met deze expeditie uiteen in verschillende delen. Het belangrijkste luik is waarschijnlijk om zoveel mogelijk data te verzamelen ter plaatse, die we dan later weer kunnen gebruiken in ons onderzoek.'

Zo legt Heindler zelf zich toe op de daar aanwezige vispopulaties. 'Meer specifiek zullen we onderzoeken hoe verschillende vissoorten genetisch met elkaar verbonden zijn. We zullen observeren hoe de vissen leven, wat ze eten - een heel scala aan parameters. Andere collega's zullen gelijkaardig onderzoek doen op andere dieren ter plaatse.'

Plastic zakjes op Antarctica

Daar stopt het evenwel niet. Het overkoepelend doel van de expeditie is onmiskenbaar het analyseren van de invloed van de klimaatopwarming op het poolgebied. 'Het Antarctisch poolgebied ervaart grote invloeden van die opwarming, met meerdere grote ijsschotsen die afgebroken zijn in de afgelopen jaren', vertelt Heindler. Om dat soort veranderingen in te kunnen schatten, is onderzoek als dit broodnodig. Zo zullen de expeditieleden bijvoorbeeld in kaart proberen brengen in hoeverre zogenaamde microplastics vanuit meer bewoonde gebieden doordrijven tot aan de wateren rond Antarctica.

De ecologische reflex zit trouwens diep ingebakken bij de wetenschappers, die continu op zoek gaan naar manieren om hun expeditie ecologisch minder invasief te maken. 'Zo verzamelen we DNA van vissen door middel van schilfers en het water waarin de vissen zich bevinden. Ook het kleinere zeilschip moet

helpen om onze eigen ecologische impact te minimaliseren', stelt Heindler.

Brossen?

Staan de onderzoekers dan ook achter de 'klimaatbrossen' en hun missie? Dat wil Heindler niet met zo veel woorden zeggen. 'Het is fijn dat mensen meer en meer bewust worden van hun eigen impact op het milieu, en dat ze een verandering willen bewerkstelligen. Anderzijds wil je ook niet dat alles in één keer verandert op het vlak van regelgeving. Maar het is heel fijn dat het thema meer en meer leeft.'

Wie nieuwsgierig is naar de tocht van de Belgica121 kan al terecht op hun eigen website, waar je regelmatig updates kunt zien over de expeditie. De bemanningsleden zullen ook een videodagboek bijhouden dat vervolgens - met dank aan een succesvolle Kickstartercampagne - gemonteerd zal worden tot een heuse documentaire. 'De documentaire wordt waarschijnlijk gelanceerd op 12 december', besluit Heindler.

'We zullen observeren hoe de vissen leven, wat ze eten - een heel scala aan parameters'

[Franz Maximilian Heindler](#), onderzoeker aan de KU Leuven

‘De beeldvorming over studenten moet dringend veranderen’

Het nieuw Leuvense stadsbestuur introduceerde eveneens een kakelverse schepen studentenzaken, genaamd Thomas Van Oppens. Zijn grootste ambitie in deze functie? Werken aan een betere beeldvorming over de student.

© Rani Goelen

door [Rani Goelen](#)

Thomas Van Oppens is 29 jaar jong, heeft diploma's bedrijfseconomie en economische wetenschappen op zak, is lid van Groen en naast schepen studentenzaken ook verantwoordelijk voor dierenwelzijn, stadsreiniging, ICT en aankoopbeleid. Zes jaar zetelt hij al in de gemeenteraad, eerst gecombineerd met studeren, daarna met werk: in de bankensector, in het middelbaar onderwijs, en zelfs aan de faculteit Economie aan de KU Leuven zelf. 'Ik vind het heel fijn dat ik op één ding kan focussen nu. Ik weet niet hoe lang het nog gaat duren, maar voorlopig is het de hemel.'

Wat ziet u als de belangrijkste uitdagingen van uw functie als schepen studentenzaken de komende jaren?

'Ik zie één prioritaire uitdaging, en dat is de beeldvorming over de student terug recht

trekken. De afgelopen jaren is er door pers en media een nieuwe trend ontstaan waarbij het beeld van de student die overlast veroorzaakt, wordt uitvergroot. Het hertekenen van dat beeld is een rol die denk ik voor mij is weggelegd.

We hebben natuurlijk 50.000 studenten zitten op 100.000 inwoners, geen overlast zou een beetje gek zijn. Maar ik wil tonen dat het ook voordelig is om al die studenten in Leuven te hebben. Wat de politie me telkens weer vertelt, is dat de constante aanwezigheid van studenten in het nachtleven de stad een pak veiliger maakt.

Het uitgaansleven in Leuven draait niet enkel rond vrijdag en zaterdag, maar zeven op zeven.

Dat is een luxe die je op weinig andere plaatsen hebt.'

U bent schepen studentenzaken, maar bent natuurlijk niet verkozen door studenten zelf. Op welke manier zal u proberen dicht bij de studenten te staan en problematieken ook vanuit hun perspectief te benaderen?

'Ten eerste ga ik proberen zoveel mogelijk aanwezig te zijn bij het studentengebeuren. Ik draai soms een nacht mee met de politie bijvoorbeeld, en wil ook nog eens gewoon mee uitgaan. Ik heb natuurlijk ook goede contacten met LOKO, en werk waar mogelijk met hen samen.

‘Er zit een democratisch deficit in de studentenvertegenwoordiging’

‘Ecologisch gezien kunnen we nog wat leren van studenten’

Ik denk echter wel dat er een democratisch deficit zit in de studentenvertegenwoordiging. Enkel een aantal heel geëngageerde studenten hebben invloed, maar er zijn er heel wat die op geen enkele manier geprikkeld worden om te participeren, terwijl ze wel vertegenwoordigd worden.

Ik wil investeren in meer participatieve werkvormen om zo ook de studenten buiten de studentenverenigingen te bereiken. Ik geloof echt dat als studenten het gevoel hebben dat ze beleidsmatig iets kunnen betekenen overlast zal dalen.’

LOKO publiceerde naar aanloop van de verkiezingen vorig jaar ook een memorandum met aandachtspunten voor de stad, houdt u hier rekening mee?

Van Oppens veert recht uit zijn stoel, trekt de grotendeels lege (het is duidelijk dat hij nog niet lang op dit kantoor zit) kast open, en haalt het memorandum tevoorschijn, en begint dat enthousiast te overlopen.

‘We kunnen natuurlijk niet alle eisen inwilligen, maar we doen ons best. Een aantal zaken zijn al gerealiseerd, zoals een schepen enkel bevoegd voor mobiliteit die een duidelijk aanspreekpunt kan vormen.’

‘Ik zie fakbars als mijn bondgenoot in de aanpak van alcoholmisbruik bij studenten’

Uw voorganger Bieke Verlinden heeft meermalen gesproken over de toenemende problematiek rond drinkgedrag bij studenten. Welke oplossingen ziet u? Zet u haar beleid verder of ziet u duidelijke breekpunten?

‘Ik deel Bieke’s bezorgdheid. We leven in een cultuur waar alcohol gezien wordt als een normale zaak, maar alcohol is en blijft een drug, een harddrug zelfs. Het project Lazarus blijft een bevoegdheid van Bieke, en strekt zich over heel de bevolking. Drankmisbruik is niet alleen een probleem bij studenten he.’

Er moet volgens mij vooral ingezet worden op bewustwording, alcoholvrij bier serveren is niet voldoende. Fakbars spelen bij deze problemen een enorm belangrijke rol, en ik zie hen dan ook als mijn bondgenoot, niet als vijand. Ze halen mensen uit hun kot, zorgen voor sociale controle, en moeten die verantwoordelijkheid ook opnemen.’

Probeert u vanuit uw eigen groene overtuigingen ook mee uw schouders te zetten onder duurzaamheidsprojecten voor en door studenten?

‘Absoluut. Als ik geen schepen was geworden, zou ik geprobeerd hebben medewerker te worden bij de Green Office van de KU Leuven zelfs! Zij zijn een enorm belangrijke partner in het Leuven 2030 project, maar die dingen zijn natuurlijk in de eerste plaats de bevoegdheid van de schepen klimaat.’

‘Mijn job is vooral om studenten te engageren om ecologischer te leven. Eigenlijk zijn ze al goed bezig hoor. Het grootste deel van de uitstoot in Leuven is afkomstig van woonst, en studenten leven net heel efficiënt samen. Eigenlijk kunnen we nog wat van jullie leren. Jullie mogelijkheden

om bij te dragen aan de klimaatdoelstellingen zijn beperkt, we moeten in de eerste plaats kotbazen stimuleren om ecologischer te zijn.’

En tot slot. U staat bekend om uw playlists op Spotify. Waar luistert u nu naar, en waar zouden de studenten volgens u ook naar moeten luisteren?

(lacht) ‘Oei, die hebben jullie ook al gevonden. Ik luister de laatste tijd veel naar podcasts eigenlijk. Nu luister ik naar Revolutions, die over de belangrijke revoluties gaat. Momenteel zit ik aan de zoveelste Franse, spannend. Verder luister ik momenteel naar Jake’O, Mac Miller en ... goh, ik luister nog steeds naar Kanye West, ik kan er niets aan doen, ik blijf het goed vinden.’

**ITHAKA XXVII
ARTS FESTIVAL**

A

BRUSSESESTRAAT 141
05.03 - 10.03

WWW.ITHAKAFESTIVAL.BE

KU LEUVEN
LEUVEN
Vlaanderen
STELLA ARTOS

**ITHAKA XXVII
ARTS FESTIVAL**

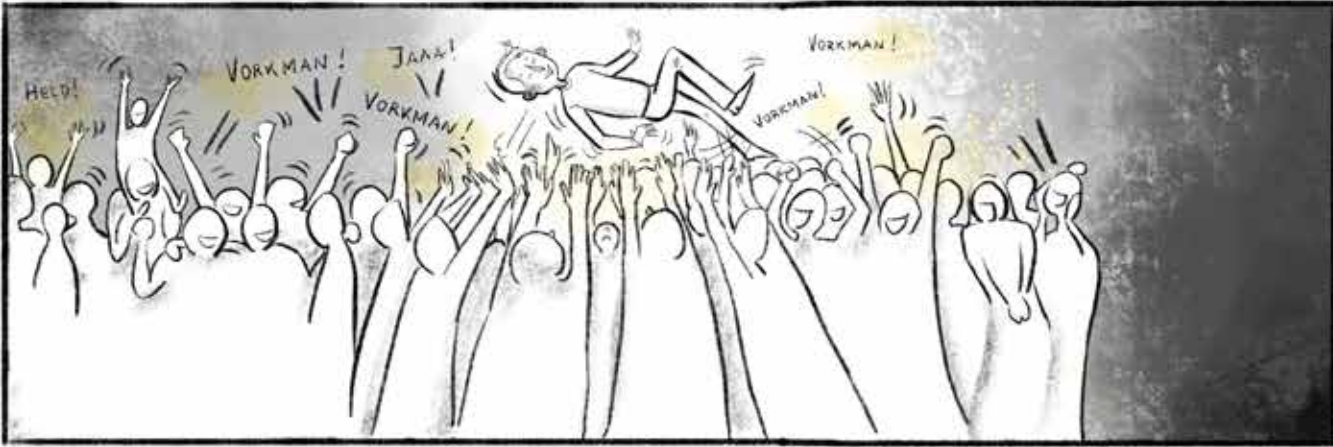
A

BRUSSESESTRAAT 141
05.03 - 10.03

WWW.ITHAKAFESTIVAL.BE

KU LEUVEN
LEUVEN
Vlaanderen
STELLA ARTOS

DE ONGELODFLIJKE MAAR **WAARGEBEURDE** VERHALEN VAN **VORKMAN**

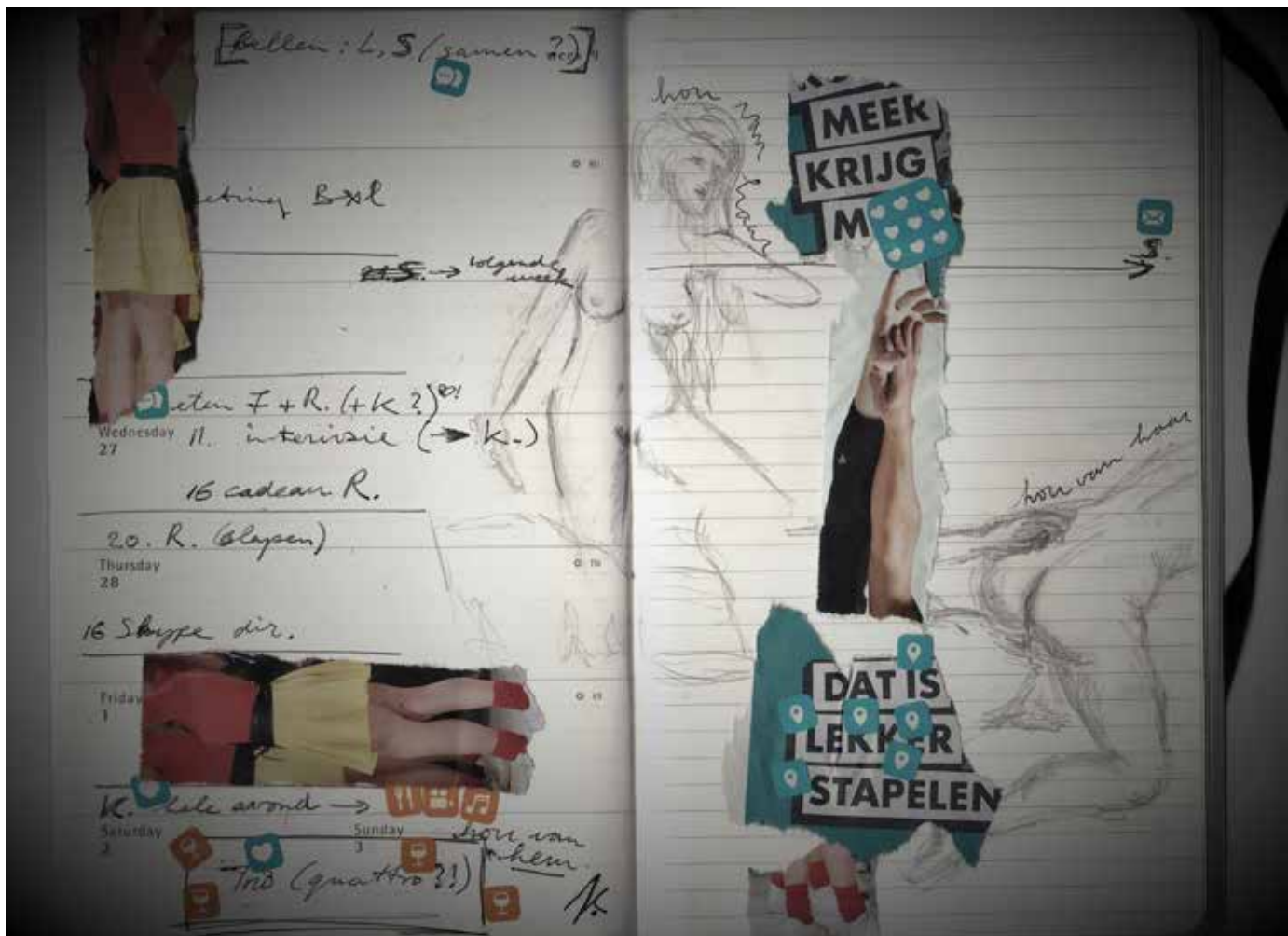

‘Wat we met Valentijn hebben gedaan?’

Een trio’

Twee meisjes en een jongen wonen samen in een huis, en noemen zich polyamoreus. Zij en/of hun partner(s) hebben zelf meerdere (seks)partners, met volledig medeweten van alle partijen. Simpel, toch?

(‘Eén allesomvattende definitie van polyamorie bestaat niet’)
© Josje Kerkhoven

“Polyamorie is iets voor mensen die meer liefde dan onzekerheid in hun hart hebben”

Karel*

door Rani Goelen

Polyamorie is een term die de laatste jaren steeds meer publieke weerklank heeft gevonden. Het sprekersplatform TED heeft de afgelopen 3 à 4 jaar video's met titels als 'Polyamory', 'Polyamory and emotional literacy' en 'Is monogamy dead?' online geplaatst. Vorig jaar, in 2018, bracht Netflix in samenwerking met Vox de documentaire Monogamy, explained uit - ook te bekijken op YouTube. Toch leeft het idee al langer. De filmklassieker 'Jules et Jim' van François Truffaut (1962) flirtte een halve eeuw geleden immers al met de grenzen van monogamie.

Karel*, Melissa* en Roos* bieden inkijk in hun minder klassieke relatiestatus. De drie zijn gebonden door hun interesse in BDSM (Bondage and Discipline, Dominance and Submission and masochism) en wonen samen in een appartement. Karel en Melissa hadden een polyamoreuze relatie die nu voorbij is. Roos is Karels nieuwe vriendin, maar definieert zichzelf niet als polyamoreus. Hun verhaal toont zelfreflectie en een open geest, maar slaat ook de droom aan diggelen van wie dacht dat 'vrije liefde' een harnas biedt tegen de pijn van een gebroken hart.

Poly-something

Eén allesomvattende definitie van polyamorie bestaat niet. Zoals Karel zelf aangeeft: 'Ik ben polyamoreus-achtig, ik weet niet altijd honderd procent zeker of ik me zo kan omschrijven. Ik zou het meer als poly-fidelic beschrijven: ik kan meerdere relaties hebben, maar probeer meestal tot een klein gesloten netwerk te komen. Dat woord beschrijft beter het familie-ideaal dat ik nastreef.' De meest allesomvattende definitie stelt dat het mogelijk is om met meerdere mensen tegelijkertijd een relatie te onderhouden, op seksueel en/of emotioneel vlak.

‘Doordat je afwijkt van het klassieke model en zelf kiest hoe je vormgeeft aan je relatie, wordt zelfonderzoek nog crucialer’

Melissa*

Ondeelbare liefde

Een van de belangrijkste ideeën die een polyamoreuze relatie mogelijk maken, verwoordt Karel wanneer hij uitlegt waarom we het model van een eindige hoeveelheid liefde misschien moeten herzien. 'Het model van 'delen' lijkt ervan uit te gaan dat er een gefixeerde hoeveelheid van je liefde is, en dat ofwel één persoon 100% krijgt, of twee mensen elk 50%, maar dat is niet hoe liefde werkt volgens ons.'

'Je kan een goede partner zijn voor verschillende mensen op hetzelfde moment, zolang je een stabiele situatie kan voorzien waarin geen van de partners in angst leeft om weggeduwd te worden door een ander.' 'Het is zoals met je eigen kinderen, denk ik,' stelt Roos. 'Je ziet ze graag op een andere manier, maar allemaal evenveel. De liefde voor de een neemt de liefde voor de ander niet weg.'

Toch verschijnen er doorheen het interview hier en daar kreukels in dat mooie beeld. Melissa heeft het soms nog moeilijk met het omarmen van haar polyamoreuze levensstijl. 'Ik groeide zoals veel meisjes op met het ideaal van prince charming, en soms hoop ik er nog steeds op. Het is moeilijk om laten gaan.' 'Niemand heeft ooit gezegd dat prince charming niet ook met andere meisjes neukte he,' aldus Karel. Daarna is het even stil. 'Misschien is het omdat ik een man ben dat ik niet zo hard die nood voel om me speciaal te voelen', vervolgt hij.

Het monogame model wordt dus niet zo makkelijk opzij geschoven, zo blijkt. 'Ik zit nog deels in de monogame mindset en denk soms instinctief "oei ik ga hier vervangen worden", maar ik kan dat rationaliseren', legt Roos uit. 'Doordat je afwijkt van het klassieke relatiemodel en zelf kiest hoe je vormgeeft aan je relatie, wordt zelfonderzoek nog crucialer', aldus Melissa. Je bepaalt je eigen grenzen, die dan moeten overeenkomen met die van je partner. 'Ik denk dat geen enkele partner jaloers zou zijn als zijn partner met iemand anders zou gaan badmintonnen, en dan het idee zou krijgen "oei, die heeft iemand anders om mee te gaan badmintonnen, ik ga die kwijt zijn".' Zo bekijken sommige polyamoreuze mensen ook seksuele betrekkingen, en vormen zelfs meerdere relaties geen bedreiging.

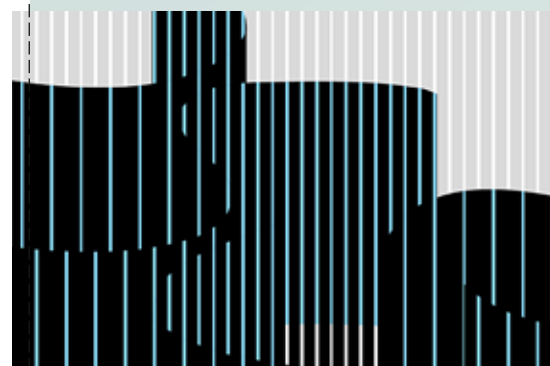
 cultip

door Daphne de Roo

[beeldende kunst] 21 februari tot 10 maart, STUK

ARTEFACT EXPOSITIE

Artefact, wat is dat? Een jaarlijkse succesformule, waarin kunst en wetenschap een constructieve dialoog voeren over een complex thema. Dit jaar staat Artefact, met de titel Parallel Crossings, in teken van beweging. Via beeldende kunst, muziek, lezingen, workshops, film en performance krijg je een inleiding in de thematiek van dynamische kracht. Geen kant en klare kost, wel veel denkvoer. Gelukkig kun je in het STUKcafé tot 2 uur 's nachts terecht om na te praten met je kompanen.

[muziek] 27 februari 20u, MTC

MUSIC OF THE STARS

Ook bij UUR KULTuur gaan exacte wetenschappen hand in hand met kunst, filosofie en muziek. Music of the Stars is een bundeling van kunstmuziek uit verschillende periodes en onderzoek van de astronoom Katrien Kolenberg. Naast muziek van o.a. Philip Glass en Max Richter, uitgevoerd door het duo Doppio Stile, kun je beelden van NASA en ESA bewonderen. En ook prof. Kolenberg is erbij, voor de wetenschappelijke duiding. Intellectueel genieten dus!

[geluid] 1 maart 20u, St. Jan de Doperkerk

ARTEFACT SOUND: ARKBRO, RATKJE

Het lijkt misschien een foutje dat Artefact hier twee keer vermeld wordt, maar deze extra vermelding is zeker bewust! In de prachtige kerk aan het Begijnhof kun je op 1 maart luisteren naar wondere klanken op een 17e-eeuwse kerkorgel, gecomponeerd door Ellen Arkbro. Ook zal het duo Gamelan Voices het publiek inspireren met, u raadt het al, een gamelan, alsook elektronische soundscapes. Wij kijken echter het meest uit naar bekend avant-garde muzikant Maja Ratkje, die de handen ineensloeg met zangeres Katarina Barruk voor Avant-Joik.

[film] vanaf 3 maart, Cinema ZED

ERNEST ET CELESTINE

De kinderprogrammatie van Cinema ZED trekt waarschijnlijk normaal uw aandacht niet, maar is het zeker waard om eens te bekijken. In ZED kun je namelijk ook zeker terecht voor feelgoodfilms, zoals deze: Ernest en Celestine. Zit je vast met je thesis, of heb je een overdosis aan intensieve debatten gepland in het tweede semester? Zak dan eens heerlijk onderuit bij deze film, over een bevriende beer en muis. Geen voorkennis nodig, en geen diepe reflecties. Simpelweg genieten van de prachtige aquarelachtige tekenstijl en zoete verhaaltjes. Nog een glaasje warme melk erna en je zult enkel nog mooi dromen.

[alles-in-één] vanaf 5 maart tot 10 maart, Klooster van de Broeders van Liefde

ITHAKA

Naast Artefact is er in maart nog een tweede kunstfestival. Ithaka wordt jaarlijks georganiseerd door LOKO, met behulp van vele studenten. Niet alleen kun je het werk zien van vele beginnende kunstenaars (die later misschien wel een grote naam worden in het circuit), ook is het festival volledig gratis. Daarnaast is er een ontzettend toffe bar in de oude kapel van het klooster van Broeders van Liefde, waar vele evenementen zullen plaatsvinden. Neem zeker de tijd, want je kunt een ware overdaad op cultureel vlak verwachten.

[dans/performance] 7 maart 20u, STUK

METTE INGVARSEN, TO COME

Wie Ithaka een beetje te veel van het goeie vindt, en liever eventjes stilzit, kan wederom in het STUK terecht. Mette Ingvarsen onderzoekt in haar voorstelling *to come (extended)* onze seksuele identiteit en de dynamiek van een orgasme. Vijftien performers zullen, gehuld in strakke blauwe bodysuits, het orgasme ontleden. Zeker komen dus! ☺

Seks, liefde en onzekerheid

Seksueel gezien is de situatie van Karel, Melissa en Roos ietwat uniek, omdat het BDSM-aspect hun relaties mee structureert - wat natuurlijk niet het geval is bij alle polyamoreuze relaties. Roos heeft een monogame relatie met Karel, die zelf wel meerdere (seksuele) partners heeft. Melissa en Karel waren samen in het verleden, nu niet meer. Alledrie doen ze nog wel aan BDSM, de meisjes met Karel, maar niet met elkaar.

“De liefde voor de een neemt de liefde voor de ander niet weg”

Roos*

Voor hen heeft BDSM niet enkel met seksualiteit te maken. ‘Mijn mama weet dat ik aan BDSM doe, maar bekijkt dat als een slaapkamerspelletje. Dat accepteert ze wel omdat het een privézaak is. Dat Karel nog “goed overeenkwam met zijn ex” vond ze al raar, dus dat we een polyamoreuze relatie hebben ga ik niet meteen met mijn ouders delen, denk ik.’ Karel merkt op dat de grenzen niet altijd duidelijk te trekken zijn, en veranderlijk kunnen zijn. In die zin biedt monogamie meer duidelijkheid, meer zekerheid. Polyamorie werkt dus zeker niet voor iedereen - of zoals Karel het verwoordt: ‘Polyamorie is wel echt iets voor mensen die meer liefde dan onzekerheid in hun hart hebben. Het is zoals leren rijden met een fiets tegenover een brommer, je moet met meer rekening houden bij de brommer, maar hij biedt ook meer mogelijkheden.’

Liegen is bedriegen

Om tussen de bomen door het bos te kunnen blijven zien - of, anders verwoord, om tussen de verschillende mogelijke relatievormen niet verloren te lopen - is een laatste element van kapitaal belang: vertrouwen. ‘Het belangrijkste,’ zo zegt Karel, ‘is dat je vertrouwen hebt in de persoon waarmee je in een relatie zit. Je moet ook zeker zijn dat die persoon dat vertrouwen waard is.’ Concrete afspraken en regels kunnen

daarbij helpen, al zijn ze niet strikt noodzakelijk. Als ze gemaakt worden moeten ze ook echt nageleefd worden. ‘Het belangrijkste is dat beide partners hetzelfde verwachten’, aldus Karel.

Zoals Melissa opmerkt, wordt wel eens ten onrechte gedacht dat bedrog in polyamoreuze relaties niet bestaat. Karel maakt de vergelijking met valsspelen in een spel, dat gelijk staat aan het overtreden van de regeltjes vanuit persoonlijk belang, waarbij hij zegt: ‘Dat is in deze situatie hetzelfde. Als je afsprekt dat je enkel met mensen van een bepaald geslacht, of niet met specifieke personen seks mag hebben, en je overtreedt die afspraken, dan is dat evengoed een vertrouwensbreuk.’

We sluiten het gesprek af met een cheesy vraag, want hoe ver zou het vuur van Sint-Valentijn reiken? ‘Op Valentijn hebben we een trio gedaan, geloof ik,’ zegt Roos. ‘Ik lag al met een vriendin seks te hebben toen ze me stuurde, dus dan is ze er gewoon bij komen liggen’, vult Karel aan. ‘Dat was echt een leuke avond. Geen jaloezie, gewoon plezier. Wel wat warm’, zo besluit Roos.

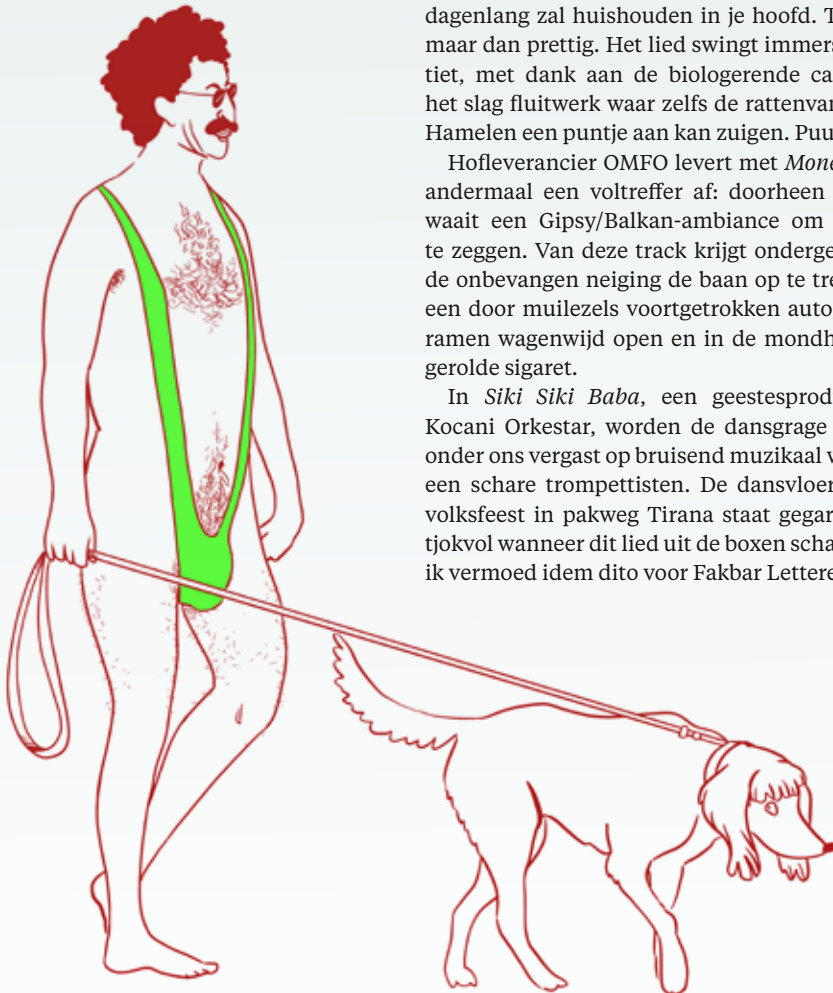
‘Op Valentijn hadden we een trio. Heel gezellig, geen jaloezie. Wel wat warm’

Roos*

Een soundtrack die bulkt van het Balkanese goud

door [Arne Van Laudem](#)

Borat heeft dertien jaar na datum een cultstatus verworven. Met humor die vandaag menige sneeuwvlok zou doen smelten, maar ook dankzij een sublieme soundtrack, die een ware ode aan Balkanmuziek is.

Jagshemash. Het is mijn taak als schrijver en in ieders muzikaal belang de juiste sfeer te schetsen alvorens van wal te steken over de Onderhond dezes editie: ik neem u mee naar een onherbergzaam Kazachstans boeregat, alwaar we geen nagel hebben om aan ons achterwerk te krabben en aangesproken worden met heerlijk bekkende namen als Azamat, Oksana of Urkin. Denk daar nog een goedkope stereoketen, wat jerrycans gevuld met gealcoholiseerde paardenmelk en een als dansplek dienstdoend dorpsplein bij en klaar is kees. O ja, de dorpsverkrachter ligt voor de gelegenheid vastgeketend aan een paal, u hoeft zich tijdens het dansen geen zorgen te maken.

De humor in *Borat: Cultural Learnings of America for Make Benefit Glorious Nation of Kazakhstan* (2006) - een film die anno 2019 onmogelijk de cinemazalen zou halen - kent weinig evenknieën, en daar draagt de Balkanese soundtrack een serieuze steen aan bij: *Magic Mamaliga* van OMFO - een persoonlijke favoriet - is een 2 minuten durende oorworm die dermate indringend is dat het na één luistersessie nog dagenlang zal huishouden in je hoofd. Tinnitus, maar dan prettig. Het lied swingt immers als een tiet, met dank aan de biologerende cadans en het slag fluitwerk waar zelfs de rattenvanger van Hamelen een puntje aan kan zuigen. Puur goud.

Hofleverancier OMFO levert met *Money Boney* andermaal een voltrefter af: doorheen het lied waait een Gipsy/Balkan-ambiance om u tegen te zeggen. Van deze track krijgt ondergetekende de onbevangen neiging de baan op te trekken in een door muilezels voortgetrokken auto, met de ramen wagenwijd open en in de mondhoek een gerolde sigaret.

In *Siki Siki Baba*, een geestesproduct van Kocani Orkestar, worden de dansgrage mensen onder ons vergast op bruisend muzikaal werk van een schare trompettisten. De dansvloer op een volksfeest in pakweg Tirana staat gegarandeerd tjokvol wanneer dit lied uit de boxen schalt. En zo ik vermoed idem dito voor Fakbar Letteren.

Zoals het praktische iedere Hollywoodfilm betaamt, duiken er in Borat naast humoristische pieken ook momenten van crisis op. Goran Bregović, een multigetalenteerde muzikant uit Bosnië-Herzegovina, omkleedt een van die momenten met het hartroerende *Ederlezi*. Een prachtig nummer dat onder begeleiding van een fantastische, haast kinds aandoende stem en een onverhoeds opduikend orkest arm- en nekharen doet rijzen. Op emotioneel vlak *nec plus ultra*, zeker voor zij die zich wel eens durven wentelen in een cocon van melancholie.

Magic Mamaliga swingt als een tiet

Doch genoeg gemijmerd. Fanfare Ciocarlia trekt ons met z'n meeslepde versie van Steppenwolfs *Born to be Wild* (Borat Version) weer uit het tranendal. De gitaren in het originele nummer ruimen plaats voor trompetten, dewelke het lied van bakken schwing en dansbaarheid voorzien. Zij die bekend zijn met de cultfilm *Easy Rider* weten dat *Born to be Wild* er een glansrol in speelt; hetzelfde kan en mag gezegd worden over de Borat-versie. De Balkanbeat-sound die de Fanfare brengt is om duimen en vingers af te likken. (Benieuwd wat Ines Vandaele zou maken van de dynamische trompetpartituren).

Afsluiten doen we met Borats eigenzinnige parodie op de nationale hymne van Kazachstan, het door Erran Baron Cohen (broer van) gecomponeerde *O Kazakhstan*. De Hans Teeuwen aandoende lyrics - Snelkookpan, hmm? - zijn van een nietsontziend niveau, waardoor het satirisch gebrachte volkslied een geslaagd komisch punt achter de film plaatst: '*Kazakhstan's prostitutes cleanest in the region*', luidt het onder meer. U weet me dunkt waar u moet zijn.☺

‘Ik moet gewoon als een dronkaard op café dingen roepen vanaf de zijlijn’

Als animator van opleiding struikelde Thomas Huyghe binnen bij De Ideale Wereld, en heeft hij ondertussen ook al een eigen programma op zijn conto. Een gesprek met een hoogst aimabele kerel.

door [Arne Van Lautem en Jan Costers](#)

Je eerste wapenfeit was *Het lijden van de jonge Wagner*, hoe kwam je op dat idee?

‘Ik moest een werkstuk maken voor mijn masterjaar en wou het over een relevant onderwerp hebben. Toen bleek dat Wagner en Verdi net 200 jaar dood waren. De biografie van Wagner was ook zo interessant dat ik dacht: ik doe het daarover. Dat eindwerk heb ik dan ook naar Jonas Geirnaert opgestuurd, en zo ben ik bij *De Ideale Wereld* (DIW) beland.’

Viel dat voor of na ‘t Is gebeurd, je eigen programma op Vier?

‘Ik heb eerst een halfjaar filmpjes gemaakt voor *De Slimste Mens*, en een half jaar voor DIW, maar ik haal die periodes altijd door elkaar. Het leuke aan DIW is dat iedere werknemer er wel eens de kans krijgt om op het scherm te komen.’

Weegt het niet op een jonge snaak om na een aantal cameo’s plots een eigen programma te krijgen?

‘Die cameo’s hadden we als stagiair zelf voorgesteld, dus dat viel wel mee. En voor ‘t Is gebeurd waren er niet echt zenuwen omdat dat programma niet live is. Het werd eerst getest, en als het niet zou aanslaan, werd het gewoon niet uitgezonden. Niemand zou dan weten dat het misgelopen was, behalve intern.’

De Ideale Wereld verhuisde van Vier naar Canvas, hield dat beperkingen in?

‘Niet echt. De bazen van Canvas zijn echt wel nog jong van geest en redelijk open-minded. Ze weten ook dat wij geen - of niet veel - illegale dingen zullen doen. En op zich is niet iedereen die bij Vier werkt nog groen achter de oren. Onze eindredacteur was toen 40 jaar - zo’n man wil zijn job ook niet verliezen.’

Was er dan wel een groot verschil toen Jan-Jaap het roer overnam?

‘Jan-Jaap heeft meer die typische ‘late show-vibe’, zoals in de USA met monoloog en het bespeken van het publiek. Otto-Jan was een drogere en meer cynische presentator, maar kende wel alle bv’s die te gast waren. Jan-Jaap is meer de buitenstaander die binnengluurt.’

‘Het is bijna mijn fulltime job om de bazen te zeggen dat we iets subversiefs moeten maken’

De grootste troef van een ideale wereldburger lijkt de gave te zijn om snedig en gevat te antwoorden; jij, Jan-Jaap, Jelle De Beule ...

‘Ik denk ook dat dat de reden is dat we er zitten, omdat dat soort humor een deel van het programma is. Als je dat kan, word je meer opgevoerd.’

Is dat dan de reden dat je evolueerde tot vaste sidekick?

‘In de ochtend houden we altijd een brainstorm. Als je daar geregeld moppen maakt, kan je jezelf naar voren schuiven. Het is bij mij nooit de bedoeling geweest om sidekick te zijn, maar ik vind het wel wijs dat ik die rol mag spelen. Het is ook een luxepositie: ik zit rechts en mag er dingen uitflappen. Ik moet mij niet bezighouden met structuur of interessante vragen. Ik moet gewoon zoals een dronkaard op café dingen roepen vanaf de zijlijn. Een droomjob eigenlijk.’ (lacht)

De eerste aflevering van het nieuwe seizoen met Jan-Jaap als presentator en Sam Gooris als gast was bij wijlen erg ongemakkelijk.

Hoe reageren jullie daar achteraf op?

'We vroegen ons allemaal wel af waarom we hem als gast hadden gevraagd. Met Otto-Jan was die wel nog amusant (*Gooris was reeds te gast, red.*), maar nu lette hij meer op zijn tellen. Otto-Jan liet een gast ook met rust wanneer die zich niet helemaal op zijn gemak voelde, terwijl Jan-Jaap net graag peutert.'

Zijn er ook afleveringen of sketches waarvan je denkt 'dit hadden we beter niet gedaan'?

'Er zijn wel dingen die ik terugzie en mezelf dan afvraag waarom ik ooit gedacht heb dat zoiets grappig was, maar dat gebeurt gewoon. Zeker in de periode dat we wekelijks vier afleveringen maakten. Je mag daar gewoon niet te veel aan denken, want daar schiet je weinig mee op.'

Wat deed je in die drukke periode als je het gevoel had 'vandaag wordt het niets'?

'Ik had toen een veel minder belangrijke rol. Jelle De Beule en Koen De Poorter deden, samen met nog anderen, het meeste werk. Je zat toen wél in een bepaalde flow: elke dag een aflevering maken, en plots was het al vrijdag. Nu we enkel op dinsdag en donderdag uitzenden, zijn maandag en woensdag wat verworden tot 'verloren' dagen. Aan de andere kant was die flow van vier dagen per week werken voor een periode van twintig weken niet vol te houden. Aan het eind van de route was iedereen pompaf.'

Wat doe je als er last-minute nog iets gebeurt in het nieuws en het er per se in moet?

'Bij Joke Schauvlieges ontslag (*6 februari laatsleden, red.*) was dat het geval. Ze hadden 's ochtends geanticipeerd op haar ontslag en hadden een sketch gemaakt ingeval ze haar C4 zou indienen. Net nadat we dachten dat het niet

meer ging gebeuren, heeft ze dan toch haar ontslag aangeboden. Dat is jammer, maar het was te dicht tegen uitzending om er nog iets deftigs van te maken.'

En momenten die jullie er niet in willen?

'Na de aanslagen van 22 maart hebben we vrij snel beslist om niet uit te zenden. Toen ik 's ochtends op de brainstorm verscheen, had ik net een sms van mijn vriendin gekregen met "er is een aanslag gebeurd". We hebben dan met de hele redactie tv zitten kijken. Bij het zien van die beelden vroegen we ons wel af of we daar toch niets over moesten brengen.'

Zijn er soms discussies over het brengen van bepaalde onderwerpen, of taboes?

'Interne roddels over VRT-gezichten, bijvoorbeeld. Stel dat het Bart De Pauw-verhaal intern verspreid zou worden, dan gaan wij daar niets over maken. Al is er dan wel discussie of we dat

verhaal niet juist moeten brengen als primeur. Bij gevoelige onderwerpen proberen we het ook meer te hebben over hoe een onderwerp gebracht wordt, eerder dan het onderwerp zelf. Bij de aanslagen in Brussel zou dat dan over de berichtgeving kunnen gaan: toen zeiden journalisten aanhoudend dat “er nog geen update was”, en weinig over de aanslagen zelf.’

Jullie zijn dus niet actief op zoek naar de primeur?

‘Wij hopen daar wel op, maar bij gevoelige onderwerpen laten we dat eerder aan ons voorbijgaan. Tijdens mijn eerste dag(en) bij *DIW* heb ik wel zo’n primeur meegemaakt. Op een brainstormweekend kwam iemand op de proppen met de tapes van *So You Think You Can Dance*, waarin Jejoen Bontinck als Michael Jackson danste. Jejoen was destijds net in het nieuws omdat hij naar Syrië was vertrokken, en wij waren de eerste die die tapes gevonden hadden. Het was wel cool dat dat van ons kwam.’

Beschouwen jullie *DIW* als nieuws- of als komedieprogramma?

‘Meer als komedieprogramma. We hebben een keer een nieuwsprijs gewonnen - en ergens begrijp ik dat wel, omdat satire ook een soort van nieuws is - maar ons hoofddoel blijft komedie. Ik denk wel dat het leuk is dat als nieuws je niet echt interesseert, je door *DIW* wel iets van de actualiteit kan oppikken. Hoeveel dat is, weet ik niet, want bij ons is het soms moeilijk om de zin van de onzin te onderscheiden.’ (lacht)

Onze redactie is het er unaniem over eens dat je een van de grappigste mensen op Vlaamse televisie bent op dit moment. Zijn er volgens jou dingen in humor die niet door de beugel kunnen?

‘Neen, op voorwaarde dat je niet lacht met het onderwerp zelf, maar met de situatie. Neem nu miskramen: niemand zou een ziekenhuis bezoeken en grappen maken over iemands miskraam. Wat wél kan, is een mop maken over het feit dat iemand geen verstand heeft van hoe om te gaan met een miskraam, bijvoorbeeld in een fictieserie. Een paar weken geleden heb ik in *DIW* de vlogs van Linde Merckpoel geparodieerd; dat zijn hectische montages die van de hak op de tak springen. Ik ging toen van luchtige onderwerpen pardoos over naar de peuter die in Malaga in een put was gevallen. Het is niet dat ik op dat moment met het onderwerp lach, maar eerder wil aantonen dat je die stijl onmogelijk kan combineren met serieuze feiten. Na die sketch heb ik me de woede van vele Facebook-commentatoren op de hals gehaald. Ik zou dan graag met die mensen samenzitten om uit te leggen waarom die sketch wél grappig is.’

Is dat geen ijdele hoop?

‘Ja. Het feit dat iemand zich daarover opwindt bewijst dat hij de humoristische laag gemist heeft. Een aantal jaren geleden maakten we met *DIW* een sketch over de *Herald of Free Enterprise* (een schip dat zonk in 1987 en het leven kostte aan 193 mensen, red.). In die sketch doen we ons voor als *DIW* in de jaren 80 en lachen we met

de *Herald*, net voordat hij gezonken is. De mop schuilt er in dat we met onszelf lachen omdat we ongevoelige mensen zijn, maar niet met de ramp zelf. Sommige mensen zien dat onderscheid niet en bestempelen die humor dan als ‘grof’.

‘Bij ons is het soms moeilijk om de zin van de onzin te onderscheiden’

Je interviewt onder de hoedigheid van *DIW Sports-reporter* verschillende Vlaamse sportfiguren. Kunnen zij de satire die je opvoert pruimen?

‘Je hebt bij alle sporters gradaties. Yves Vanderhaeghe (voormalig voetbalcoach van Gent, red.) was bijvoorbeeld erg sympathiek en trok zich weinig aan van mijn interviewtechniek.’

Wie zijn jouw inspiratiebronnen?

‘Ricky Gervais. Wat hij met *The Office* en *Extras* heeft gedaan vind ik echt fantastisch. Maar nu is hij eigenlijk een ambetante mens. *The Office* is van het beste wat ooit gemaakt is, maar ook *The Simpsons* was een grote inspiratiebron. Het zijn dus vooral Britse en Amerikaanse dingen. In Vlaanderen horen Jelle De Beule en Jonas Geirnaert bij de meest getalenteerde televisie-

NAVRAAG

(‘Ik keek ook enorm op naar de mannen van Neveneffecten, al is dat verminderd nu ik weet dat ze aan prostitutie doen’)

© Benno Debals

mensen. Ook Jan Eelens werk vind ik top. Ik kijk ook op naar de mannen van Neveneffecten in het algemeen. Maar nu ik weet dat ze aan prostitutie doen, is dat toch wat verminderd.’ (lacht)

Zijn er volgens jou programma’s die in Vlaanderen broodnodig zijn?

‘Het is bijna mijn fulltime job om aan de bazen te zeggen dat we iets subversiefs moeten maken, iets dat ingaat tegen alle bagger op tv. Alles is zo ‘veilig’ - er zouden meer risico’s genomen moeten worden. Ik weet dat ik zelf ook geen risico’s neem door bij Woestijnvis te blijven werken - nog steeds een van de meest toonaangevende productiehuisen - maar als ik tegenwoordig iets ‘speciaals’ zou willen maken, ben ik bijna genoodzaakt dat op YouTube uit te brengen.’

Je bent animator van opleiding. Is er in Vlaanderen ruimte om een animatieserie à la Rick and Morty uit de grond te stampen?

‘Momenteel nog niet, al probeer ik daar wel over te praten. Animatie is duur, en bovendien heeft België niet zo’n grote afzetmarkt. Het is een ander verhaal als je incalculeert dat je Nederland erbij kan nemen en de serie misschien goed genoeg is om te vertalen naar het Frans of het Engels. In zo’n situatie zouden geldschieters wel de sprong moeten wagen. Het is daarom dat ik altijd zeg dat we terug moeten naar de vijftiende eeuw, wanneer mecenasen geld gaven. Maar als

je daarover begint tijdens meetings, kan je net zo goed het pand verlaten.’

Een serie als Tabula Rasa werd opgenomen door Netflix. Bestaat de mogelijkheid om zelf naar zo’n streaming-gigant te stappen met een idee voor een reeks?

‘Als je een idee hebt, moet het vooral goed gefundeerd zijn. Je kunt niet zomaar naar ‘info@netflix.com’ sturen. Netflix België mag dan wel in stijgende opmars zijn, ik werk ook nog steeds voor Woestijnvis, waardoor ik weinig tijd heb om in mijn vrije tijd een concept uit te werken. Woestijnvis is mijn eerste prioriteit. Mocht ik een idee hebben voor een animatieserie, dan zou ik eerst hen benaderen. Zij hebben me per slot van rekening alle kansen gegeven. En toch zou de beslissing snel gemaakt zijn als Netflix interesse toonde, denk ik.’

‘Een programma als Temptation is gewoon bagger - zelfs als je het met een ironische blik bekijkt’

Stel dat je een vrijgeleide zou hebben om eender welk Vlaams programma - of zender - te schrappen. Wat zou door de hakbijl gaan?

‘Ik heb geen televisie dus qua programma’s ... Toen ik nog studeerde, had ik geen tv en wist ik niets meer van dat wereldje: wie de bv’s waren, welke programma’s bestonden. Ik keek films, series en ging naar de cinema. Punt. Voor *DIW* moet ik alle kranten lezen en ben ik weer van alles op de hoogte zonder dat ik een tv heb, maar ik vind dat verschrikkelijk. Om zot van te worden. Een programma als *Temptation Island* is ook gewoon bagger - zelfs als je het met een ironische blik bekijkt.’

Als afsluiter een medley tussen Winteruur en onze eigen Dubbel Geboekt: wat is - na ‘Fietser valt met frieten’ - de tekst met de meeste impact op Thomas Huyghe?

‘Ik ga nu een serieus antwoord geven he. *Catcher in the Rye* (van J.D. Salinger, red.) heeft wel het meeste invloed op mij gehad. En niet enkel inhoudelijk, want het was een van de eerste boeken uit die periode die ik oprecht grappig vond. Die humor klopt nu nog steeds.’

Had je na aftoop dan ook de neiging om...

‘Zelfmoord te plegen? Ja, maar dat is dagelijks.’ (knipoogt)

‘Als ik morgen dood ben, hebben jullie wel een scoop he.’ (lacht)☺

Limburgse student bestelt 'lange hamburger' maar krijgt Bicky Rib: 'Voel me behoorlijk in het ootje genomen'

Door [Bouvier X](#)

De fiere Vlaamse frietcultuur strekt zich uit van De Panne tot Maaseik. Dat die echter niet iedereen welbekend is, mocht Truienaar Frederik aan den lijve ondervinden.

Eerder deze week ontving Veto een boze brief van Frederik, een Truiense student handelsingenieur die zich misbegrepen voelt. Aanleiding voor de brief was een recent frituurbezoek van zijnentwege: 'Iedere woensdag haal ik traditiegetrouw een pakje friet bij mijn favoriete frietkot in Leuven, Villa de Frit. Vorige week stond ik er echter voor een gesloten deur - "verbouwingswerken", vermeldde het kattenbelletje. Omdat de meeste winkels reeds gesloten waren en ik mijn zinnen zodanig op frieten had gezet, besloot ik een nieuwe frituur uit te proberen. En daar ... daar liep het mis.'

Frederik schuimde hierop de Oude Markt af op zoek naar onontgonnen frietterrein, en kwam uiteindelijk terecht bij Frituur Bim Bam: 'Ik ben een man van tradities; een vast frituur en steeds dezelfde bestelling. Dus bestelde ik ook hier een groot pak met mayonaise, een lange hamburger (curryworst/frikandel, red.) en een Ice Tea.' Terwijl de Chinese uitbaters van Bim Bam zijn avondmaal bereiden, krijgt Frederik plots telefoon. 'Afgeleid door dat getelefoneer kon ik niet zien wat ze me mee gaven, anders zou ik natuurlijk ingegrepen hebben - doch helaas.'

Bij terugkomst op kot merkt Frederik tot zijn verontwaardiging dat er geen lange hamburger, maar een Bicky Rib in zijn pakje zit: 'Hoe kan je die twee in godsnaam verwarren? Die uitbaters boffen dat ik een reuzehonger had of ik was teruggekeerd met de boodschap dat ze die Bicky Rib konden steken waar de zon niet schijnt. Dit was bij Villa de Frit nóóit gebeurd! Ik voel me in het ootje genomen en zie mezelf genoodzaakt een oproep te doen naar alle frietchinezen te lande: een lange hamburger is een lange hamburger, en hoegenaamd geen Bicky Rib. Hou de Limburgse tradities in ere!

Tip van Flip

Doe een short aan onder je lange broek,
zo kun je als het te warm wordt altijd switchen!

Hobby van de week

2000-kindjes pesten

'HLN-reacties op klimaatmarsen' -

B I N G O

laten vuil achter op festivals	haar mama is van Groen	gaan op vakantie met het vliegtuig	fietsen ze zelf wel?
strafstudie	in mijn tijd	Anuna is mediageil	gebrainwashed
2 spellingsfouten per regel	worden afgezet met auto aan schoolpoort	opgezet spel	het probleem is de overbevolking
iets over hun smartphone	ze drinken bier	extreem links	ze zouden beter leren

Wanneer je vriend weer eens begint over zijn vegetarisch dieet

Nog niet uitgelezen?

LEES VERDER OP VETO.BE

sociaal

Panem et Circences: dit was het Groot Kopstukkendebat

Naar jaarlijkse traditie was het Groot Kopstukkendebat een typisch universiteitsdebat vol 'verontwaardigde' reacties, half ingestudeerde eentweetjes en provocatieve oneliners. Kon jij er niet bij zijn? Geen nood. Wij zetten de feiten nog eens op een rijtje.

UL^{SSIS}

OPEN SOURCE JOB FAIR

UNIQUE
FOSS JOB OPPORTUNITIES
13 MARCH 2019
LEUVEN

More information at
OPENSOURCEJOBFAIR.BE

KU LEUVEN **ELIMITY** **redhat.** **GUARDSQUARE** **FLANDERS MAKE**
ICTS ANALYTICS TOWARDS EFFECTIVE IAN Mobile application protection LEADING INNOVATION IN MANUFACTURING

open-future **Piros.** **emweb** **dataminded** **odoo** **devoteam** **Belnet** **gim**

inmanta **Klarrio** **VersaSense** **axians** **COLLABORA** **GEOSPARC** **xenit** **inuits** **B12 OUTSIDE THE BOX** **Nalys** **softat home**

1 maart 2019 — *onderwijs*

Interview Gabriele Bergers

Slechts één op de vier Vlaamse professoren is een vrouw. Een interview met top-neurowetenschapper Gabrielle Bergers over de genderkloof in de wetenschap, voor de campagne 'Wetenschap=m+v+x+'

Expo onderzoekt contacten westen en Islam

— 2/3/2019 — *internationaal*

Expositie 'Veldlijnen' in het KADOC schijnt een lichtje op de historie van contact tussen het westen en de Islam

Nieuwe regels voor dagdisco's

— maart 2019 — *student*

Bij sommige kringen ontstond ophef over een verscherpte regelgeving omtrent dagdisco's.

BiTe - biodiversiteit

— februari 2019 — *Sociaal*

Aan de KU Leuven is een Biodiversity team - BiTE - opgericht. Wat zijn hun plannen?

colofon

Vinsent Nollet
hoofdredacteur
vinsent@veto.be
@vinsentnollet

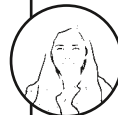
Daphne de Roo
redactiesecretaris
daphne@veto.be
@daphneferoo

Daan Delespaul
redacteur Internationaal
daan@veto.be
@DDelespaul

Lien De Proost
redacteur Sociaal
lien@veto.be
@ProostLien

Rani Goelen
redacteur Student
rani@veto.be
@Ranigoelen

Jan Costers
redacteur Cultuur
jan@veto.be
@Jcorders

Aneka Robeyns
redacteur Beeld
anneka@veto.be
@AnekaRobeyns

Benno Debals
redacteur KU Leuven
benno@veto.be
@BennoDebals

Vincent Cuypers
redacteur Opinie
vincent@veto.be
@v_cuypers

Veto is een uitgave van de Leuvense studentenkoepel LOKO. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO. Wil je hier volgende keer ook vernoemd staan? Kom dan naar onze Redactievergadering, elke vrijdag om 16u op de tweede verdieping in de 's Meiersstraat 5; of stuur een mailtje naar veto@veto.be met een antwoord op de vraag 'Wat is jouw favoriete quote uit een Vlaams televisieprogramma?'

eindredactie Arne 'Alles is vol' Van Lautem, Mathilde Dams, Daphne de Roo, Lien 'Ik ben blij dat gij in mijn team zit' De Proost, Vincent Cuypers, Tom Dinneweth, Vinsent 'de E van East en de F van Forward he toe' Nollet, Aneka 'AJ MOE KAKKEN, MOEJE KAKKEN' Robeyns, Rani Goelen, Tijs 'In mijn poep' Keukeleire, Daphne 'Fietsen es fietsen!' de Roo, Benno 'Wij proberen meer de homo's te criminaliseren' Debals, Jan 'En Toine?' Costers **vormgeving** Daphne de Roo **cover** Anne-Leen 'Waw, wat een zenuwen!' Declercq **schrijvers** Jan Costers, Vinsent 'Aftermidday en Peforemidday he toe' Nollet, Lien De Proost, Arne Van Lautem, Rani Goelen, Ana Van Liedekerke, Benno Debals, Tijs Keukeleire, Daan 'ik nie denken, moet die uithalen, anders da ga nie' Delespaul, Mikhail 'Cold Cases bestaan niet. Er bestaan alleen flikken die niet lang genoeg zoeken' Efimenko, Daphne de Roo, Jef 'Je mag 's proberen op m'n instrument maar ik wet niet of je er klank uit krijgt' Cauwenberghs, Mirjam Eren, Tom Dinneweth, Mathilde Dams, Pieter Jaspers, Lana 'fazant-fazant-fazant-fazant-lesbische orgie' Van den Heuvel, Jan 'Het Is maar een ontploffing, hè!' Vinken, Bart 'We zitten met ne bospoeper in de familie' Demeulemeester **fotografen** Benno Debals, Steyn Van Roey, Daphne de Roo, Frank Claikens, Stijn Winkels, Bavo Nys, Zourab Moussaev, Daan Delespaul, Jef Cauwenberghs **illustratoren** Aneka Robeyns, Ruben Algoet, Kaylan Saro, Josje Kerkhoven **strip** Aneka Robeyns, Theti Osimo, Philip Lammens, Guillaume Deprez, Ruben Algoet **KU Leuven** Arno Laudatio, Joseph Kantoors, Benjamin Ballenbad, MATTIE, Francis Klaas

Ontdek de opleidingen na je bachelor of master

VERDER
STUD ▶▶ **R**
BEURS

Zaterdag 2 maart 2019 | 10-16 u.
Universiteitshal, Leuven

Info en inschrijven: www.verderstudeerbeurs.be

ASSOCIATIE
KU LEUVEN

KU LEUVEN

LUCA
SCHOOL
OF
ARTS

od'ada

THOMAS
MORE

UCLL
HOOGESCHOOL

vives
hogeschool